

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie C · número 648

Comissió d'Empresa i Treball

Sessió 33, dijous 8 de juny de 2023

Presidència de l'l. Sr. Joan Carles Gallego i Herrera

TAULA DE CONTINGUT

Control del compliment de la Moció 176/XIV, sobre les polítiques d'ocupació 390-00176/13	4
Sessió informativa amb el conseller d'Empresa i Treball sobre l'aplicació de la llei pel que fa al Fons de Transició Nuclear 355-00130/13	7
Compareixença del secretari de Treball del Departament d'Empresa i Treball per a in- formar sobre la situació dels treballs del Consell de Relacions Laborals amb relació a l'abordatge del salari mínim de referència català 357-00994/13	26

---

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 33 de la CET

La sessió de la Comissió d'Empresa i Treball (CET) s'obre a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix Joan Carles Gallego i Herrera, acompanyat de la vicepresidenta, Maria Antònia Batlle i Andreu, i del secretari, Juan Luis Ruiz López. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents Elena Díaz Torrevejano, Pol Gibert Horcas i Joaquim Paladella Curto, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jordi Albert i Caballero, Bartomeu Compte Masmitjà i Engelbert Montalà i Pla, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Joan Canadell i Bruguera, Jordi Munell i Garcia i Irene Negre i Estorach, pel G. P. de Junts per Catalunya; Isabel Lázaro Pina, pel G. P. de VOX en Cataluña; Laia Estrada Cañón i Eulàlia Reguant i Cura, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i Joan García González, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller del Departament d'Empresa i Treball, Roger Torrent i Ramió, i el secretari de Treball, Enric Vinaixa i Bonet.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Control del compliment de la Moció 176/XIV, sobre les polítiques d'ocupació (tram. 390-00176/13). Ple del Parlament. Control del compliment.

2. Sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Treball amb el conseller d'Empresa i Treball sobre l'aplicació de la llei pel que fa al Fons de Transició Nuclear (tram. 355-00130/13). Comissió d'Empresa i Treball. Sessió informativa.

3. Compareixença del secretari de Treball del Departament d'Empresa i Treball davant la Comissió d'Empresa i Treball per a informar sobre la situació dels treballs del Consell de Relacions Laborals amb relació a l'abordatge del salari mínim de referència català (tram. 357-00994/13). Comissió d'Empresa i Treball. Compareixença.

El president

Bé, doncs, bona tarda a tothom. Comencem la sessió de la Comissió d'Empresa i Treball.

Teniu tots l'ordre del dia. Tenim tres punts. Vegem, primer, si hi ha alguna substitució i després ja entrarem en el debat. Un moment, que entra el Joan... Vinga.

Hi ha alguna substitució? Algun grup..., hi ha alguna...

Pol Gibert Horcas

Sí, president, el diputat Joaquim Paladella substitueix el diputat Òscar Ordeig.

El president

D'acord.

Eulàlia Reguant i Cura

Sí, en el meu grup, en la compareixença del conseller intervindrà la diputada Laia Estrada, tot i que jo em quedaré aquí.

El president

Perfecte. Doncs si...

Joan Canadell i Bruguera

Sí, president, per Junts per Catalunya, la diputada Negre substitueix la diputada Toronjo.

(Pausa.)

El president

Bé, bromes a part, anem a...

Control del compliment de la Moció 176/XIV, sobre les polítiques d'ocupació

390-00176/13

A l'ordre del dia teniu que el primer punt és el control de compliment de la moció sobre polítiques d'ocupació. El punt aquest, com que és la primera vegada que fem un control de compliment, explico una miqueta com ho fem.

Primer, el grup que ha presentat la demanda del control de compliment farà la intervenció; després, intervindran els grups per l'ordre ordinari, acabant el grup que dona suport al Govern, i després el que es vota és si entenem o no entenem que s'ha complert el control que li havíem donat al Govern, no? Això ho faríem al final. Per tant, cinc minuts per presentar i després tindrien tres minuts cada grup.

Pel PSC, el senyor Pol...

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Avui presentem aquesta iniciativa i diem que, com deia el president, no és comú en aquesta comissió ni en d'altres tampoc no?, però ens hem vist obligats a fer-ho. Ens hem vist obligats a fer-ho perquè el Govern, doncs, generalment dona resposta als controls de compliment de manera més o menys correcta, no? En aquest cas, hem vist com hi ha un incompliment flagrant, no dels compromisos sinó de la resposta que ha de donar als grups parlamentaris, i em sembla que en defensa d'aquest Parlament i dels diputats que, evidentment, fem la feina aquí..., s'hauria de tenir una resposta acurada al que es demana en aquesta moció.

Perquè tinguin una idea, diguem-ne, general, és una moció que té vuit punts, que el Parlament, el Ple del Parlament va aprovar amb àmplia majoria molts d'ells, i que el Govern ha tingut a bé respondre tres d'ells, de manera, alguns, inclús molt succinta, amb la qual cosa creiem que no ha estat ni molt menys, doncs, un control de compliment com el que es mereix aquesta moció i qualsevol altra. I el que demanem simplement és que el Govern respongui sí o no als compromisos que va adquirir al Ple del Parlament, si ho farà o no i, en tot cas, també recordar que, d'alguns dels punts aprovats, el seu període per presentar-los davant d'aquesta comissió ja han prescrit també.

Per tant, doncs, recordar doblement al Govern que respongui el que se li pregunta a les mocions i que faci la seva feina, evidentment, i també que doni compliment a la moció en la seva integritat.

El president

Gràcies. Ara, pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Sí, president. Bé, primer de tot dir que aquesta moció per nosaltres és una moció important. La reforma del SOC és un dels punts que portàvem al nostre programa, però que a més a més havíem acordat amb el Grup d'Esquerra Republicana, abans de fer govern, que era un dels temes cabdals d'aquesta legislatura. Perquè hem de ser conscients que el Servei d'Ocupació de Catalunya dona resposta aproximadament al dos o al tres per cent de les demandes de llocs de treball al país. Per tant, és obvi que un departament que ens costa a la vora de 500 milions d'euros que només tingui aquests resultats, doncs, és molt pobre.

Aquesta transformació no l'hem vist, eh? De fet, l'apartat *a* deia que amb tres mesos s'havia de presentar a la comissió la reforma i que en siguem conscients no s'ha presentat. Per tant, en aquesta línia estem d'acord en que no s'ha complert. Sí que hi havia un apartat que parlava de ràtios, i és veritat que s'hi ha incorporat gent i, per tant, les ràtios han millorat, però el que no sabem és si els resultats han millorat; és a dir, tenir més recursos o més gent no vol dir que funcioni. I, per tant, el

que ens agradaria veure és si realment hi ha els resultats que s'esperen amb aquestes ràtios millors.

Sobre el pla de xoc que s'havia de presentar en tres mesos, doncs tampoc, que sapiguem, almenys a hores d'ara o quan portàvem sis mesos encara no s'havia complert; per tant, suposem que no, ni pel que fa a l'estratègia d'ocupació juvenil, ni per les persones de llarga durada amb més de quaranta-cinc anys. I també s'havia de presentar el mapa de centres d'FP públics i de referència sectorial; tampoc ens consta que estigui publicat.

Per tant, en general, també fem una valoració negativa del compliment d'aquesta moció i, per tant, quan toqui votar votarem en conseqüència.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias presidente. Buenas tardes a todos. Bueno, está claro que las políticas de ocupación del Gobierno de Cataluña están, han sido, son y..., a ver si pueden ser mejores; yo tengo mis dudas nefastas. Igual que la gestión de los grados medios y superiores en Cataluña, que ha sido un desastre. Se calcula que en nuestra región, en los últimos ocho años, se han dejado de cubrir cien mil empleos por falta de titulados de FP. No se ha dado solución a esto. En el curso 21-22 más de mil doscientos alumnos se quedaron sin plaza y en contraposición, más de dieciséis mil plazas quedaron vacantes.

En el último curso 22-23 tampoco ha mejorado. Más de cinco mil alumnos han tenido que esperar hasta el 21 de septiembre para su asignación de plaza. Alumnos sin plazas y plazas sin alumnos: un desastre. Más aún cuando en Cataluña el paro juvenil es casi de un veinte por ciento y ha quedado probado que estudiar una FP reduce la tasa de paro casi a la mitad, un doce por ciento. Un ejemplo de desidia y de mala gestión es lo que ocurre, pues, por ejemplo, en el Centro de Formación Profesional de Automoción de Martorell, que ha quedado fuera de la convocatoria de la red estatal de centros de excelencia por no tener una oferta de formación y de proyecto consolidada.

Esta red concede a los centros de formación profesional seleccionados una financiación de entre medio millón y 1 millón de euros, que se pueden invertir en nuevas instalaciones, equipamientos o docentes. ¿Y por qué se ha quedado fuera de la convocatoria el centro de FP de Martorell? Pues porque el Gobierno de la Generalitat de Catalunya no tiene ni voluntad política ni capacidad de gestión. Les recuerdo que este centro se inauguró en marzo de 2015, pero no ha empezado a tener actividad hasta este año y su primer plan de formación no se ha aprobado todavía.

El centro de FP de Martorell lleva más de siete años infrautilizado, solo con algunos cursos de formación impartidos por el SOC –que está claro que el SOC..., las competencias deben ser devueltas al SEPE cuanto antes–, habiendo invertido alrededor de 13 millones de euros para su creación y teniendo capacidad para acoger doce mil alumnos. Menos estrategia generadora de ocupación de calidad y más voluntad política y mejor gestión es lo que hace falta para que nuestra región, para que Cataluña pase de la mediocridad a ser puntera.

Por último, la Agencia Fpcat el año pasado solo ejecutó el 9,8 por ciento de su presupuesto. Por tanto, está claro que votaremos que no, que no se ha cumplido y que...

El president

Gracias. Pel Grup Parlamentari de la CUP, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

No, molt breument. Només per dir que, en consonància amb el que ja vam plantejar quan es discutia aquesta moció, que compartim que cal una reforma del SOC, però que no compartim els marcs en els que es planteja la reforma del SOC i d'altres elements, nosaltres ens abstindrem.

El president

I pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García.

Joan García González

Sí; gràcies, president. Bàsicament, aquest tipus de moció o de proposta no acostuma a venir a les comissions. Hauria de venir més, perquè és un costum molt, diguéssim, arrelat a la relació entre el Parlament i l'executiu, precisament, no complir aquelles mocions que s'aproven a les comissions –en aquesta i a totes les altres comissions del Parlament–, des de fa molts anys. Per tant, si féssim aquest control de compliment, segurament podríem fer una millor fiscalització del que es fa o no es fa o es deixar de fer per part de l'executiu.

És evident que el que es va proposar i el que es va aprovar aquí, un cop més no s'ha implementat. I per nosaltres, doncs..., bé, evidentment donem suport a la petició de que es compleixi o almenys fer evident –que és el que realment diu aquesta moció– que no s'ha portat a terme el que es va aprovar al Parlament. I ho torno a dir, és molt important això. És que passem molt per sobre d'aquesta realitat, però és molt important, perquè, si no, no sé què fem aquí, sincerament. Ara portarem..., farem altres debats, segurament també votarem, farem propostes, les aprovarem i el Govern no les implementarà. I aquesta, diguéssim, tradició inassumible no pot ser la dinàmica normal d'una institució com la nostra.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Engelbert Montalà.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, president. Molt breument. Encetem, doncs, aquesta nova modalitat per part del PSC, que és establir graus de compliment de mocions que parteixen d'un elevat acord i consens dintre del Parlament, però que, com molt bé vostès saben, estan encotillats moltes vegades en aquestes temporalitats que ens posen sobre la taula i que obliguen moltes vegades a tensionar el Govern, a intentar complir moltes..., aquests mesos que estableixen els criteris de la moció. Molts dels punts que s'estableixen en la moció s'estan complint. De fet, és un document públic, es pot anar consultant.

No arriba potser al consens o al criteri que vostès voldrien d'efectivitat a l'hora de compliment dintre de la temporalitat, però és normal que..., el compromís del Govern hi és. I el compromís del Govern a intentar anar caminant i construint solucions sobre tots i cadascun dels punts, doncs hi és. Li donem resposta en el punt *b*, la d'assegurar en els propers pressupostos els recursos necessaris per reduir les ràtios dels desocupats. En aquest cas hi és. I donem compliment, complint el nombre d'acreditacions de professionals compromesos en el procés d'aprovació de la Llei 10/2015, i donem compliment a l'hora de derogar l'Ordre d'EMT, de 10 de juny, i redactar-ne una de nova. I hi anem donant compliment.

I on podríem acabar de perfilar és donar compliment a aquelles que sí que estan encotillades en un màxim de tres mesos. El compromís, en aquest cas, del Govern hi és i hi serà. I només..., i cal fer un seguiment acurat de tots i cada un d'aquests punts que falta perfilar. Però no crec que la utilització d'adjectius com «flagrant» sigui l'adequat, quan el grau de compliment de la moció és més elevat del que ens posa sobre la taula el Grup del Partit dels Socialistes.

Gràcies.

El president

Gràcies. Doncs passem al..., (*Pol Gibert Horcas demana per parlar.*) Un aclariment del senyor Pol Gibert. Trenta segons.

Pol Gibert Horcas

Sí, perquè en aquest cas no estic entrant en el fons de la moció; vull deixar-ho clar. És un tema pràcticament formal, vull dir, és que el Govern respongui. I em correspon respondre que no ho farà, diguem-ne, tot i que el Parlament ho aprovi. Jo demano que respongui. Li demano que ho faci. Fer-ho és un segon grau que evidentment també exigim, però ho dic perquè..., que quedi clar que el que votem és que el Govern respongui als grups parlamentaris.

El president

Vinga, doncs passem a la... (*Engelbert Montalà i Pla demana per parlar.*)

Engelbert Montalà i Pla

Un contraaclariment: el Govern ho ha fet, és públic, notori i està redactat en el document que es pot consultar i que és públic del control de compliment de la moció 176/XIV, sobre les polítiques d'ocupació.

El president

Gràcies.

Passem, doncs, a la votació.

Votarem a favor, que vol dir que s'ha complert la moció; en contra, que no s'ha complert la moció, o abstenció? D'acord?

Vots afirmatius; per tant, vots a favor de que s'ha complert la moció.

Quatre a favor, d'Esquerra Republicana.

Vots en contra que no s'ha complert la moció?

Onze; 11 vots en contra del Partit dels Socialistes de Catalunya, de VOX, de Ciutadans, de Junts per Catalunya, d'En Comú Podem.

Abstencions?

Una abstenció de la CUP.

Per tant, considerem que no s'ha donat compliment a la moció i farem arribar l'hi al Govern perquè torni a respondre a la moció.

Passem, doncs, al segon punt de l'ordre del dia. Mig minut, que farem entrar, si ja fos aquí, el conseller.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i es reprèn a un quart de quatre i dos minuts.

Bé, doncs, bona tarda. Continuem.

Sessió informativa amb el conseller d'Empresa i Treball sobre l'aplicació de la llei pel que fa al Fons de Transició Nuclear

355-00130/13

Ara teníem el segon punt, que era la sessió informativa del conseller d'Empresa i Treball sobre l'aplicació de la llei pel que fa al Fons de Transició Nuclear.

Donem la benvinguda al conseller, al senyor Roger Torrent, i al secretari d'Empresa i Competitivitat, el senyor Albert Castellanos. I farem..., li donarem una primera intervenció de mitja hora amb flexibilitat; després, els portaveus cinc minuts per portaveu; després hi haurà la rèplica, i després passarem de punt.

Doncs, sense més, li dono la paraula al conseller.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, president. Diputats i diputades, comparec en aquesta sessió informativa per explicar o per donar compliment a la sol·licitud feta per la mateixa comissió per tal de que expliquem l'aplicació de la llei pel que fa al Fons de Transició Nuclear.

Bé, com saben els diputats i diputades, el *plan nacional integrado de energía y clima*, període 2021-2030, que es va aprovar, per tant, el 2021 i que actualment està en procés de revisió, preveu que entre el 2025 i el 2035 es tanquin, de forma progressiva i ordenada, totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol. Per tant, en una dècada que va d'ara fins al 2035 cal buscar i fomentar alternatives ecològicament més sostenibles des d'un punt de vista de producció energètica.

L'acord subscrit per l'Estat, el Govern espanyol i les empreses propietàries d'aquestes centrals nuclears contempla, específicament pel que fa a Catalunya, que Ascó I es tanqui el 2030; Ascó II, el 2032, i Vandellòs el 2035. Fixa aquest calendari l'acord entre el Govern espanyol i les empreses propietàries de les centrals, però no determina aquest acord i, per tant, aquí hi ha una primera deixadesa per part del Govern espanyol, alternatives socioeconòmiques.

Perquè cal dir que, més enllà de les qüestions purament energètiques –que entenc que no és l'element central de la discussió d'avui, sinó l'impacte socioeconòmic–, no hi han, no s'han plantejat, per part de l'acord fet pel Govern espanyol i el plantejament en aquest *plan nacional integrado de energía y clima*, alternatives socioeconòmiques, tenint en compte que el tancament de les centrals a Catalunya suposarà la desaparició de, com a mínim, tres mil llocs de treball directes, al marge de l'afectació econòmica que tindrà indirectament en els municipis de la zona.

Essent conscients d'això, tenint en compte les afectacions que el canvi de model suposa, el Govern de la Generalitat de Catalunya ja fa anys que intentem preparar una resposta. Una resposta que contrasta, com deia, a la no intervenció, a la deixadesa per part del Govern espanyol, que no ha fet res en aquest sentit, malgrat que té les competències i que recapta els impostos derivats d'aquesta activitat econòmica, i, per tant, s'ha desentès absolutament d'un territori que des de fa més de mig segle viu marcat per l'existència de les centrals, també des d'un punt de vista socioeconòmic.

I no només no ha fet res l'Estat espanyol, sinó que, com hem sistemàticament denunciat, perquè és el que ha anat passant, tampoc ha deixat fer, eh? Perquè ara hem pogut aprovar el Fons de Transició Nuclear, però prèviament –ja ho saben els diputats i diputades perquè han sigut lleis aprovades per aquest Parlament–, tant la Llei 12/2014, que va ser suspesa pel Tribunal Constitucional el 2016, com la Llei 5/2017, suspesa també pel mateix tribunal el 2018, ja anticipaven aquesta voluntat de donar resposta des d'un punt de vista de generació d'activitat econòmica alternativa. Per tant, en síntesi, com deia, el Govern de la Generalitat de Catalunya ja fa anys que hi estava treballant, ja fa anys que feia un plantejament similar com el que finalment hem pogut concretar.

Per tant, com en tants altres moments al llarg dels últims anys i m'atreveiria a dir de la història, malgrat que no tenim totes les competències ni els ingressos derivats de l'impost en la seva totalitat, el Govern de la Generalitat de Catalunya no s'ha quedat de braços creuats, sinó que ha intervingut en pro d'oferir una solució oferint alternatives al territori. I per això, el 2022 vam crear el Fons de Transició Nuclear, que és un instrument per finançar actuacions de desenvolupament socioeconòmic i de transició energètica justa destinat a les zones afectades per l'impacte ambiental de la producció d'energia elèctrica nuclear.

Ben senzill, és a dir, fruit del tancament, en aquelles zones més afectades buscar alternatives a través dels fons que proveeix el propi impost a l'activitat nuclear. És un exercici, com deia, que, malgrat els intents, no s'havia fet fins ara, i si avui es pot executar, si avui, de fet, n'estem parlant en aquesta comissió, és perquè el Govern, amb una actitud responsable, hem creat aquest fons per anticipar el futur.

Inicialment, com saben també els diputats i diputades, aquest fons es finançava amb el vint per cent dels ingressos provinents de l'impost sobre les activitats de producció, emmagatzematge i transformació d'energia d'origen nuclear; és a dir que destina els ingressos derivats d'aquesta activitat a cobrir les externalitats produïdes pel tancament de les pròpies centrals. Per tant, ens sembla propi també destacar aquest tancament del cercle, eh? És a dir, són recursos recollits en base a l'impost d'aquesta activitat que financen el futur postnuclear.

En aquest sentit, i amb aquesta mateixa filosofia, és a dir, amb aquesta voluntat de circularitat en aquest sentit, si m'ho permeten, ens semblava clau, en la pròpia definició i conceptualització i després aplicació del Fons de Transició Nuclear, dos aspectes que ens semblen irrenunciables. D'una banda, garantir la màxima participació del territori. És una evidència. No es pot fer res sense la màxima participació dels ciutadans i les ciutadanes, que finalment hauran de participar i hauran de gaudir de les iniciatives que es puguin dur a terme a través d'aquest fons.

Però, de l'altra –i això és un equilibri que no sempre és fàcil, però que necessàriament s'ha de donar–, que siguem capaços de focalitzar, eh? I, per tant, que siguem capaços de trobar projectes que siguin realment tractors, projectes que realment constitueixin una alternativa. Ho torno a dir: estem parlant de, com a mínim, tres mil llocs de treball directe i l'afectació en el conjunt del territori, indirecta, però que també és d'un volum considerable.

Intentant respondre a aquesta doble voluntat, la llei adscriu aquest fons al departament competent, el d'Empresa i Treball, qui té les atribucions en l'àmbit d'empresa i en l'àmbit de treball, que en aquest moment és el departament que tinc l'honor de dirigir, però que, en qualsevol cas, aquests dos elements són fonamentals, eh?, precisament perquè estem parlant d'activitat socioeconòmica, per tant, de projectes tractors que generin ocupació. I el que preveu també la llei, o el que preveu el fons en la seva governança –ho torno a dir, eh?– per garantir aquesta màxima participació, però alhora també aquesta voluntat de ser concrets en els projectes, és que s'haurà d'establir amb diàleg amb el territori, la prioritització, les prioritats d'actuació. I, d'altra banda, que la participació institucional sigui també acompanyada de la participació d'organitzacions empresarials i sindicals més representatives de l'àmbit afectat. Per tant, no només participació institucional, sinó també dels col·lectius representatius des d'un punt de vista socioeconòmic del territori.

Un cop aprovat el fons, ens vam posar a treballar ràpidament des del Departament d'Empresa i Treball per desplegar tot el que s'hi desenvolupa a través del decret regulador. Ho hem fet sempre comptant amb un gran consens per part de diversos agents socials, econòmics i polítics del territori, amb qui s'han dut a terme diferents trobades, diferents reunions. Destaco tres reunions dutes a terme a Tarragona, a Ascó i a Vandellòs, amb presència dels ajuntaments, consells comarcals, diputació i agents socials i econòmics.

Amb tots ells, amb tots els agents institucionals i politicsocials del territori es van acordar diferents coses en el desplegament del fons. D'entrada, definir bé les zones beneficiàries del fons. En segon lloc, la composició del ple encarregat de decidir les línies estratègiques d'actuació –aquesta participació que comentàvem. En tercer lloc, els sectors estratègics per a les aportacions previstes; és a dir, aquells que considerem que tenen més recorregut pel que fa a la generació de riquesa i de creació de llocs de treball, i també valor afegit. I, finalment, el calendari d'aprovació de les inversions per a l'any 2023.

Però just quan estàvem discutint això, just quan estàvem definint el decret i la governança del Fons de Transició Nuclear, vam conèixer per sorpresa la presentació, per part del Grup Parlamentari Socialistes, d'una proposició de llei per modificar les bases substancials del fons i que, a més a més, es volia fer per lectura única. És a dir, mentre estàvem treballant això amb el territori, conjuntament amb les institucions i els agents economicosocials, ens vam trobar amb una proposta de modificació d'ar-

rel que partia d'una realitat feta sense consens, sense acord, feta a correcció i sense que justifici ni la necessitat de canviar-ne les bases, ni la urgència per fer-ho.

Malauradament, aquesta proposta –malauradament, des del nostre punt de vista, òbviament– va comptar amb una majoria «sociovergent», podríem dir ho així, eh? I el passat 15 de desembre del 2022 els grups parlamentaris del PSC i de Junts per Catalunya van..., amb el suport també de Ciutadans, van aprovar aquesta llei que modificava el Fons de Transició Nuclear en lectura única i incorporant-hi només les esmenes dels grups parlamentaris del PSC i de Junts. Per nosaltres aquesta modificació és un nyap. I no només per com va ser feta, sinó per alguns elements de fons que estaven treballats, que estaven plantejats de manera acordada i que ens sembla que recollien la sensibilitat i la pluralitat de totes les veus que tenen alguna cosa a dir en el desenvolupament dels fons. I, en canvi, aquesta proposta els ha obviat o els ha canviat.

En aquest sentit, quin és el problema que des del nostre punt de vista es va generar amb aquesta modificació legal? D'entrada, que converteix el fons, almenys en el primer any, en una repartidora dels fons. El 2023 el que es planteja és un repartiment dels diners als ajuntaments afectats, dividint els recursos disponibles i evitant que sigui un instrument destinat a impulsar projectes tractors.

Sempre hem avisat –i a mi em sembla que això és una obvietat–: tenim tantes altres experiències històriques que així ho demostren, que el reg per aspersió, en aquest cas, si em permeten el símil, no ajuda a focalitzar, no ajuda a identificar, no ajuda a –segueixo amb la metàfora– regar projectes que siguin realment tractors i generadors d'ocupació. Per tant, com a mínim el 2023 la filosofia inicial del fons es trenca amb aquesta voluntat de repartir els fons de manera generalitzada al conjunt dels municipis.

D'altra banda, la reforma també incloïa errades bàsiques com l'ampliació del radi d'aplicació dels trenta quilòmetres a la rodona de les centrals nuclears, però al mateix temps, tot i que ampliava el radi, no comptava amb les comarques, amb els municipis de les comarques del Segrià i les Garrigues, que estan dintre d'aquest ventall, estan dintre d'aquest radi, cosa que vam haver de corregir *a posteriori* des del Govern amb la llei de mesures per a aquest 2023, que modificava de nou la llei del Fons de Transició Nuclear, justament, per incloure aquests municipis que n'havien quedat fora.

Un altre nyap legislatiu per nosaltres va ser la incorporació al Ple de l'òrgan de govern del fons dels dos municipis més gran i més petit de la zona, sense especificar què vol dir més gran i més petit. No sabem si és població, si és territori, si és per pressupostos municipals, si és per nombre d'habitants. En tot cas, no sabem quin és el criteri sobre el qual descansen aquestes dues etiquetes del municipi més gran i el municipi més petit, que no sabem si –ho torno a dir– és per població, si és per territori o si és per qualsevol altra qüestió.

Per nosaltres són conseqüències de la pressa a l'hora de legislar perquè s'aprovaven les municipals, perquè era necessari fer aquesta aprovació al Parlament en comptes de treballar-la com havíem fet fins llavors, amb base, amb voluntat de consens, estudiant molt bé quines són les aplicacions i tenint una mirada llarga, perquè estem parlant de deu anys vista. Diputats i diputades, ves a saber on serem tots plegats d'aquí a deu anys, el que és important és que assentem efectivament els pilars necessaris com perquè aquesta sigui una política que d'ara fins llavors sigui capaç realment de generar oportunitats al territori.

En tot cas i fet aquest repàs, entrem ara a valorar –almenys, ho torno a dir, des del nostre punt de vista– on som ara i com hauríem de procedir des d'aquest punt. Un cop vam poder comptar definitivament amb el marc normatiu estable, un cop aprovada la llei pel que fa al Parlament i després de corregir aquests errors que abans els comentava, vam convocar ràpidament una reunió per definir i que comencés a treballar el nou òrgan de gestió de governança del fons.

De fet, la vam convocar ja el mateix dia que es publicava en el DOGC la reforma legal. De fet, aquesta primera trobada es va produir el 17 d'abril a la seu del Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, amb els agents socials i econòmics més representatius, és a dir, amb representants de Comissions, d'UGT, de Pimec, de Foment, també de les cambres de comerç de Reus i de Tortosa, dels consells comarcals del Baix Camp, de la Terra Alta, del Priorat, del Montsià, del Baix Ebre i de la Ribera d'Ebre, així com el secretari d'Empresa i Competitivitat que avui m'acompanya i com a president del Ple, el secretari d'Empresa i Competitivitat, que és el president d'aquest Ple rector dels Fons Nuclears, però també els alcaldes d'Ascó i de Vandellòs, com a vicepresidents.

Què es va acordar ja en aquesta primera reunió? D'entrada, que, d'acord amb el que disposa la disposició transitòria de la Llei 10/2022, el repartiment excepcional i igualitari del fons per al 2023 es fes entre els municipis de la zona de planificació del Penta i, a més, la distribució de la mateixa quantitat als municipis integrats de la zona de planificació del Penta que no formessin part de cap zona II; és a dir, el repartiment entre les zones Penta d'aquests fons, que ja hem dit que, per al 2023, havien de ser un repartiment igualitari.

Què més es va acordar? Que el Departament d'Empresa i Treball avancés en el desplegament reglamentari del fons, que caldrà reiniciar per tal de que el nou reglament reculli les darreres modificacions legislatives aprovades pel Parlament. Ja el teníem avançat –ja ho hem comentat–, ens vam trobar amb aquesta proposició de llei; ara haurem de readaptar tots els treballs a l'aprovació de la llei i això ho assumeix el Departament d'Empresa i Treball, tal com es va acordar en aquesta reunió.

Es preveu que la propera reunió de l'òrgan se celebri a finals del mes de juliol. Per tant, d'aquí un mes i escaig, gairebé dos mesos, que tracti assumptes com el del desenvolupament reglamentari i la planificació de la distribució dels fons per als propers anys –molt important. Aquest 2023 arribem tard en aquest sentit, però per als propers anys això és determinant. I, al mateix temps, que es concreti el conveni interadministratiu que ha de regular la transferència dels fons per al 23. En tot cas, som conscients –i aquest era l'esperit del fons– que durant dècades les centrals nuclears han marcat el territori i que ara, davant de l'escenari de tancament definitiu, hem d'aprofitar el temps que tenim, que no és molt, que n'haguéssim volgut més, però que sistemàticament s'ha impedit. Ni s'havia plantejat.

Ara tenim aquesta dècada per anar treballant i, en aquest sentit, estem convençutíssim de que el Fons de Transició Nuclear és l'eina necessària per fer-ho, per generar aquestes noves oportunitats. Els recursos del fons s'han de dirigir bé. No pot ser que aquests recursos, aquests diners, no ataquin les prioritats a les quals han d'anar, que no siguin capaços de ser una palanca de transformació, també, del model productiu. Perquè no estem parlant només de projectes socioeconòmics, sinó que estem parlant de projectes que realment ajudin i vagin en la línia del que estratègicament avui volem per al conjunt del país; és a dir que identifiquin bé quins són els sectors que sabem que tindran més recorregut en els propers anys.

Per tant, no és només una qüestió de present per solucionar ara d'una manera immediata la problemàtica derivada del tancament, sinó que això pugui tenir un recorregut llarg en el futur. En aquest sentit, per nosaltres cal treballar –i això és el que estableixen els fons– quatre grans línies que ens sembla que són prioritàries.

D'entrada, la reindustrialització. Saben que aquesta és una prioritat clara del Departament i del conjunt del Govern. Volem més i millor indústria al conjunt del país, per moltes virtuts que ja hem anat desgranant al llarg de tota la legislatura, però que en aquest cas es concentren en la generació de llocs de treball de qualitat, més ben remunerats i, sobretot, arrelats al territori, amb la possibilitat de que sigui amb distribució equitativa en el conjunt de les comarques i dels municipis afectats pel tancament de les nuclears. La indústria permet aquest equilibri territorial que en aquest cas, òbviament, ha de ser un objectiu clar.

Una segona línia d'actuació, vinculada al sector agroalimentari. No cal que digui quina importància té en el conjunt de l'estructura econòmica del país i en particular en algunes de les comarques afectades pel radi d'acció dels fons nuclears. També necessita un procés de modernització, un procés d'adequació a les noves tendències i a les noves línies de negoci que s'estan plantejant arreu, però també a Catalunya. I, en aquest sentit, els fons poden servir també per acompanyar la transició del sector agroalimentari, ja molt present en el nostre país, ja molt present en aquest territori i que ha de tenir futur en aquest nou marc.

Igualment, el sector de les noves tecnologies. Aquest seria el tercer eix. Òbviament, anem consolidant-nos com a *hub* tecnològic del sud d'Europa, i això no és només localitzat o no ha de ser només ubicat a l'entorn de la ciutat de Barcelona i l'àrea metropolitana, sinó que hem de ser capaços de que això acabi arribant al conjunt del territori. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també els fons poden servir a aquest efecte.

I, finalment, el quart eix, vinculat al turisme, lligat al patrimoni natural i en consonància amb el compromís nacional per un turisme responsable que ja fixa les bases de quin ha de ser el nou model turístic i, per tant, els fons també han de poder garantir aquesta transformació del sector: generar més activitat al voltant del turisme, però d'un turisme que respongui al que volem avui en aquest sentit.

Per tant, des del Govern estem plenament compromesos amb els objectius. Sabem que els Fons de Transició Nuclear –i per això els vam crear–, són l'eina bàsica. Malauradament, en els últims mesos hem vist com, en fi, per equilibris parlamentaris i interessos, jo entenc que partidistes a les portes d'unes eleccions, doncs, es va trencar la dinàmica que ja havíem anat seguint de treball. Però tant és. Tenim els Fons de Transició Nuclear. Estan a disposició del Govern i de les institucions i els agents del territori i els hem de saber aprofitar.

En aquest sentit, ho torno a dir, el compromís del Govern de la Generalitat és absolut. La voluntat de trobar alternatives d'ara fins al 2035 òbviament també hi és. I el compromís del Govern, específicament amb els municipis afectats i amb els seus veïns i veïnes, és innegociable. Per tant, seguirem treballant en la mateixa línia, amb les eines, amb els instruments que tenim. Òbviament, el plantejament inicial per part nostra era diferent del que s'ha acabat aprovant, però en essència el compromís, òbviament, per treballar amb el territori no només hi és, sinó que l'estem exercint.

Res més. Gràcies, president.

El president

Doncs, moltes gràcies. Ara donarem la paraula, en primer lloc, al diputat senyor Paladella, pel Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya per cinc minuts.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Conseller, benvingut a la comissió, a pesar que jo també soc nou en esta comissió. I primer que res, bé, expressar amb molt de respecte, però..., lo més sincer desencontre amb vostè, no? Perquè, tal com ho ha explicat, crec que ha dit moltes inexactituds i, a més a més, no està afrontant lo que és realment lo problema que tenim damunt la taula ara, que és tirar endavant lo Fons de Transició Nuclear.

Primer que res, algunes puntualitzacions. La llei se va aprovar..., la llei de l'impost; o siga, la recaptació de l'impost, los diners que està recaptant la Generalitat d'este impost, d'acord?, de l'impost a les nuclears, està aprovada el 2020, lo 29 d'abril. I, mentrestant, al territori, fins al dia d'avui encara no ha arribat ni un sol euro –ni un sol cèntim d'euro. Per tant, no sé qui va fer lo nyap. Lo que sí que està clar és que el nyap potser l'ha fet lo que va fer un impost, lo que va fer, en acabat, una llei i que avui, després de tres anys, eh?, doncs encara no ha arribat ni un euro al territori. Molt voler fer, però res de fer...

En acabat, altres més inexactituds. Quan diu que estaven treballant, quan van fer el fons i estaven treballant al territori i amb tota la gent del territori... No. Deu ser, aleatòriament, amb alguna gent del territori. Perquè jo, per exemple, soc alcalde –i ja ho era, eh?– d'un poble del territori i a mi mai me se va consultar, mai me se va cridar, ni mai me se va dir absolutament res. Ni a mi ni a molts alcaldes del territori –ni a molts alcaldes. Per tant, si de cas ho feien aleatòriament amb qui vostès volien i com vostès volien. I parlaven de repartiment d'uns fons que vostès volien que anessin allí on vostès volien i a qui vostès volien, però mai a tots i amb lo consentiment de tots. Per tant, això que quede absolutament molt clar, perquè realment és així.

En acabat, també ha parlat de que la llei esta és «sociovergent», perquè, bé, diguem-ne que la vam aprovar «sociovergents» i també dallò, i amb l'abstenció d'alguns; potser els que hi van votar en contra potser siguin Esquerra Republicana, PP i VOX, si no ho recordo malament. Per tant, podríem dir-ho al revés; vull dir, si ho van fer, ho van fer..., en contra ho va fer qui ho va fer, no els qui ho vam aprovar. Perquè, a més a més, la gent al territori n'està molt content de qui ho va aprovar i com ho vam aprovar i del que ha..., i, per tant, lo nyap és de qui no ho ha consentit.

Més coses. Repartiment del Penta I. Se amplia lo radi. No, no, escolta'm. La llei anterior no parlava de cap radi, lo radi l'estaven ficant vostès aleatòriament. La llei no amplia el radi. La llei que fem, eh?, esta llei que vostè diu «sociovergent», fixa un radi, que és lo del Penta I i del Penta II. Lo de trenta quilòmetres. Però això..., la llei anterior en cap cas fixava un radi –en cap cas. Per tant, lo radi l'estaven fent vostès aleatòriament. Lo que està claríssim és que la llei definix. I quan també vostè està parlant aquí de les prioritats, està dient les prioritats que marqua la llei. La llei aprovada que vostè diu que és un nyap, que es «sociovergent». I, a més, se'n deixa una, que és lo sector públic. I vostè té l'obligació de complir la llei quan les ha anomenat. Té l'obligació de complir la llei i té l'obligació de complir-la ja.

Més coses al respecte i que són..., jo crec que són bastant importants. L'any 2022, segons les informacions que n'atres podem tindre, l'impost va recaptar 556 milions d'euros. Segons la llei anterior, perquè estava en vigor la llei anterior, tocarien 31 milions d'euros. Arribaran al territori estos milions d'euros? Arribaran al territori? Perquè es van dallò i, a més, estava en vigor la llei. Hi arribaran? La primera pregunta que li faig.

Segona pregunta: el càlcul del 2023. Si fem un càlcul solament d'una recaptació de 60 milions d'euros, 30 milions d'euros van al Penta I i 30 milions d'euros van al Penta II. Los del Penta II no tindrien cap discussió, perquè hi haurien d'anar i ja haurien d'estar amb transferència feta. I els del Penta I mos està dient vostè que –i segons va fer les declaracions– aniran en la mateixa proporció que anaven al del Penta II; per tant, la mateixa quantitat de diners. I vostè va fer declaracions en què s'invertien 34 milions d'euros. On està la diferència esta dels 60 milions d'euros que en principi s'haurien de recaptar? Com los repartirà? Si, a més a més, ja han fet l'acord, sense tindre el reglament, de repartir-ne una part, per què no estem repartint los altres diners? Per què no estem repartint los altres diners? Facin l'acord de repartir-los igual com al Penta II i repartim-los tots. Perquè, si no, mos tornarem a trobar com al 22 o abans, que estos diners los perdrà el territori. Potser altres llocs no, però el territori sí que els perdrà.

Per tant, aviam, jo sí que li demano si tenen la intenció de repartir tots los diners o no repartir tots los diners realment com toca i com especifica la llei i n'estan obligats, perquè hi ha una clàusula també, que lo que fica es que si no repartixen algun dels dos àmbits, o sigui que no els gasten tots en un dels dos àmbits o s'invertixen tots en un dels dos àmbits, anirà l'altre a l'altre àmbit. Per tant, si no es gasten al Penta I o si no s'invertixen al Penta I, aniria al Penta II, que la llei diu que el 2003 s'han de repartir a tots los municipis. Per tant, compliran la llei? Repartiran al Penta I? Repartiran tots los diners al Penta I o aniran al Penta II? Compliran la llei, en acabat, i repartiran los del Penta II, o no ho repartiran? D'acord?

A més a més, fem via, perquè ja estem al mes de juny, estem a meitat d'any i encara seguix sense arribar res, a pesar que venim d'una llei, que es podia repartir el 2022 i s'havia de repartir també el 2023. Anem tard, perquè hi ha projectes damunt la taula, hi ha empreses que tenen ganes d'invertir i hi ha empreses i ajuntaments també, que estem desitjosos d'invertir per tal de que estes empreses puguem vindre al territori. Un, concretament, lo meu, però n'hi ha diversos, i crec que els hauríem d'afavorir. Per tant, crec que he fet les preguntes clares. Crec que m'agradaria que me les contestessen.

I moltes gràcies, senyor president, perquè, ja dic, ja estaríem...

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Negre.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies també al conseller per la seva compareixença, per venir aquí a explicar-mos com té les coses. Ha sigut hàbil, perquè ens ha volgut portar al terreny del nyap perquè anem directament a la visceralitat i jo no hi entraré. Me sumo a la collecció de nyaps que li ha fet el diputat Paladella. Per tant, aniré al gra de l'assumpte, perquè al final aquí el que ens interessa són les Terres de l'Ebre i la seua gent, i també tots els que tindran revertiment d'aquests fons. Malgrat que vostès hi voten en contra, han de complir la llei. Al desembre es va fer una modificació de la llei i, per tant, s'ha de tirar endavant.

Junts vam demanar aquesta compareixença perquè clarifiquéssim com i quan començaria a treballar, donat que s'estaven prenent decisions des del departament que no els hi pertocaven, com ara l'adaptació del reglament existent en aquell moment a la modificació legislativa, qüestió que pertocava decidir a l'òrgan de governança. Fruit de les pressions que es fan, polítiques, finalment es decideix convocar aquest òrgan. I, aprofitant avui aquesta compareixença, voldria remarcar dues qüestions molt importants.

Es va convocar un òrgan de governança sense seguir les directrius de la llei. Han deixat participar en el mateix òrgan de governança, en la presa de decisions, a representants de dos consells comarcals que no han estat nomenats per ple, tal com indica la llei aprovada al Parlament de Catalunya. Per tant –segur que vostè ja ho deu saber–, els acords d'aquell òrgan són nuls de ple dret i qualsevol membre pot declarar i impugnar aquests acords. Tant costa fer les coses bé? Vostè, que diu que la resta fem nyaps, potser s'ho hauria de fer mirar.

L'altra disputa –sorprenent, però real com la vida mateixa–, la tenen vostès amb la mida. Jo estic preocupada pel seu concepte de mida. Veig que té seriosos problemes de grandària: petit, gran. Deixeu-me explicar que el departament va excloure de la convocatòria –i, per tant, de les decisions– els pobles més grans i els pobles més petits de les zones I i II del Penta perquè no tenia clar què era gran i què era petit.

Què és gran i què és petit? Tots ho tenim clar quan parlem de coses, d'objectes, de parts d'alguna cosa. Gran, petit; trobo que aquí estem tots d'acord. Aquí la mida importa. I importa; importa molt, encara que sembli una broma, però és de debò. Però, clar, quan parlem de poble gran i poble petit, sempre s'entén que parlem de població. I els hi posaré algun exemple. L'essència de la llei, la modificació de la mateixa, la qual jo defenso al faristol, parla en tot moment de limitacions poblacionals. De fet, fem una limitació poblacional a dotze mil habitants per tal de que els pobles grans no puguem accedir a aquests fons que són per ajudar els pobles més petits. Per tant, aquí, gran o petit, no és gran o petit de mida, és gran o petit de quantitat d'habitants de població. Un ajuntament adquireix les seues competències sempre per la seva població i no per dimensió del terme municipal.

La Llei 7 del 1985, reguladora de bases del règim local, que la deuen conèixer, al títol segon, en el seu article 11.2, diu que són elements del municipi, el territori, la població i la seva organització, però quan es refereix a establir les seues competèn-

cies, les estableix en el marc poblacional, en la dimensió del terme, no. La llei electoral reparteix los regidors d'un ajuntament per població. Els consells comarcals es reparteixen els consellers també per població. La Llei 57/2003, de 16 de desembre, de mesures per a la modernització del govern local, en la seva exposició de motius, coneguda com la llei de grans ciutats, parla, en la seva secció II, d'un informe de la Comissió d'Entitats Locals del Senat, d'octubre del 2001, sobre les grans ciutats.

I d'aquest informe en surt un nou model d'organització funcional per als municipis amb gran població i esdevé una modificació de la llei de bases de règim local. Vostès no convoquen els pobles més grans o més petits en nombre d'habitants perquè es plantegen que un poble gran podria ser Tivissa, perquè té un terme municipal molt extens. I això ja fa mesos que ho tenen sobre la taula i encara no s'ha resolt; almenys encara no han contestat la carta de l'alcalde de Móra d'Ebre que els hi va fer una reclamació. Continuo amb més exemples, a veure si així ajudo a resoldre estos problemes de mida que tenim sobre la taula.

Amb dades de l'Idescat, Barcelona té una superfície de 101,40 quilòmetres quadrats i una població d'1.636.000 habitants. Tivissa té una superfície de 209,40 quilòmetres quadrats i una població de 1.643 habitants. Davant d'això, el departament no té clar si Tivissa és una gran ciutat perquè té 209 quilòmetres quadrats i Barcelona petita perquè només té 101,4 quilòmetres quadrats. O si, en canvi, Barcelona és una gran ciutat perquè té 1.600.000 habitants, i Tivissa, un poble petit, perquè té 1.643 habitants. Sembla sortit d'una pel·lícula d'Alfredo Landa. Però no, senyors, això surt del Govern de la Generalitat.

Crec que ja és hora d'assumir que totes aquestes coses lo que fan és perjudicar el territori, que els fons no arriben al territori i que el territori no puga avançar. Això és paralyzar el nostre territori. Són uns fons que ens pertocuen, que ha estat aprovat amb majories parlamentàries al Parlament de Catalunya, li agrade o no, conseller, i, per tant, deixi ja d'una vegada de bloquejar aquests fons i entregue'ls a mans d'aquella gent que tenen possibilitat de fer créixer i arrelar la seua gent al territori, per dur a terme tots aquests projectes que compartim amb vostè que són tan necessaris per a les Terres de l'Ebre, per al Camp de Tarragona i també per a la població de Lleida.

Per tant, me'n vaig ja a les preguntes –president, acabo de seguida. Quan transferirà, amb data, els diners als ajuntaments? Quin termini donarà als ajuntaments per justificar aquestes actuacions? Perquè no els hi pot donar dos ni tres mesos, perquè els hi està enviant tard els diners. I, tenint en compte que al juliol hi haurà renovació de tots els consells comarcals i que segurament se nomenaran noves persones als ens de governança, continua pensant de convocar aquests ens al juliol? Per què no fa les transferències als ajuntaments que marca la llei i que no és necessari cap reglament? Tenen clar què és un poble gran i un poble petit, ja, o encara no?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias presidente. Buenas tardes a todos. Bienvenidos. *Conseller*, muchas gracias por su comparecencia. Sobre el Fondo de Transición Nuclear, como bien sabe, nuestro voto fue en contra, porque pensamos que no supone ninguna solución para el territorio. Rechazamos las reformas sociales, económicas y medioambientales que persiguen acabar con la prosperidad y la libertad de las personas. No apoyamos los falsos objetivos de desarrollo de la agenda suicida 2030, ni los dictados de los *lobbies* ecologistas. Y el modelo energético que ustedes proponen de solo renovables, además de no ser sostenible, es totalmente ineficaz.

En VOX lo tenemos muy claro: debemos explorar y explotar todos los recursos, absolutamente todos, en la búsqueda de la mayor soberanía energética posible, algo que se está prohibiendo por ley en este país. Decía el *conseller* que el Gobierno de la

nación no ha hecho nada. *Conseller*, sí que ha hecho, con el apoyo de todos los grupos aquí presentes ha prohibido por ley explorar y explotar nuestros recursos; algo inédito en el mundo. Ha presumido, por otra parte, el *conseller* de hacer algo con el Fondo de Transición Nuclear. Habla de participación institucional y del territorio. Al parecer, y según ha manifestado el diputado Paladella, no con todos. Pero ¿han hablado con la dirección de la nuclear o con los trabajadores de la misma?

Todos ustedes saben que el Fondo de Transición Nuclear no salvará los tres mil puestos de trabajo ni el futuro de las personas que dependen de las centrales nucleares en las Tierras del Ebro y el Camp de Tarragona. En VOX, y así lo venimos diciendo una y otra vez en plenos y comisiones, no apoyamos su fanatismo climático que demoniza la energía nuclear, catalogada por la Comunidad Europea como energía verde. Ustedes ignoran que es una energía barata, sostenible, eficiente y limpia, una energía siempre disponible y segura. VOX defiende la conservación del medio natural y la biodiversidad, garantizando el aprovechamiento de todo tipo de energía que sea barata, abundante, fiable, sostenible, eficiente y limpia, como es el caso de la nuclear y de las energías renovables.

Por eso nuestra propuesta es un *mix* energético y que no es viable prescindir ni de las nucleares, ni de los combustibles fósiles ni de las renovables. Apostamos por la energía nuclear, como hacen en Alemania o en Francia, o en toda la Comunidad Europea, que se apuesta, ahora más que nunca, por las nucleares, que, como he dicho antes, se ha clasificado como verde.

Usted ha dicho que es necesario trabajar la reindustrialización. ¿Hay algún proyecto concreto de reindustrialización en la zona?

Una segunda línea vinculada..., usted ha mencionado el sector agroalimentario; ha hablado de un proceso de modernización, pero sin concretar nada.

Tercer eje, el sector de las nuevas tecnologías. ¿Cómo van a materializar este eje en la zona?

Y el cuarto, turismo. ¿Cómo pretenden generar más actividad turística, señor *conseller*, asistiendo a ferias internacionales o cómo? ¿Puede concretar estos cuatro ejes? Porque suenan a palabras huecas, como ha dicho el diputado Paladella o la diputada Negre.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari de la CUP, té la paraula la diputada Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Gràcies. Bé, nosaltres estem d'acord que la modificació que es va fer la podem qualificar de nyap, però també el que hi havia abans. Nosaltres considerem que la seva proposta és totalment insuficient, o era totalment insuficient, que era injusta i que, a més a més, era inadequada; respecte al quan, respecte al qui, respecte al com i respecte al què.

Primer, perquè un vint per cent, destinar un vint per cent de la quantitat recaptada amb aquell impost per nosaltres és totalment insuficient, però el cinquanta per cent també ho és, perquè al final, si l'impost el que grava precisament és l'impacte que pateixen els territoris propers a les nuclears –i vostè, precisament deia, eh?, que creen aquest fons per als territoris més afectats–, doncs llavors hem de destinar-hi un noranta per cent d'allò recaptat. I diem el noranta per cent perquè entenem que hi pot haver un deu per cent que es pot destinar al que és la gestió de com es distribuirà aquest fons, etcètera.

A més a més, per naltros no té cap mena de sentit aquesta distribució injusta i ens agradaria saber –va la primera pregunta–: on va a parar la resta d'allò recaptat? On tenen pensat destinar els diners recaptats i que no vagin a parar al territori? És a dir, estem parlant del cinquanta per cent. Volem saber, aquest cinquanta per cent, on anirà a parar? Això ja l'hi han preguntat. I la resta en què tenen pensat gastar-s'ho?

En segon lloc, trobem que el límit que posaven en un principi no era adient. Nosaltres compartim que el límit de trenta quilòmetres, que és el mateix que el que preveu el Penta, és adequat. I, de fet, no tenia sentit no establir aquesta distància, perquè és una distància que ja està reconeguda, que està consensuada, però pensem que hi ha d'haver una ponderació i que no pot ser que hi hagi el mateix repartiment en aquests municipis que són més propers a les centrals nuclears o que fins i tot són propers a les dos centrals, i, en canvi, doncs que això es reparteixi de forma totalment igual per tot arreu. Quan parlem d'equitat ens referim a això: municipis més propers, amb més habitants, entenem que han de tenir un major repartiment que no pas aquells que estan més lluny.

I després hi ha una qüestió que també ens preocupa, que és que vostè ha parlat de l'impacte socioeconòmic en tot moment per la desaparició d'aquests tres mil llocs de treball. M'agradaria recordar-li que quan tanquin les nuclears hi haurà també llocs de treball per tal de desmantellar aquestes centrals nuclears. Suposo que no pretenem permetre que ens deixin allà l'estructura, no? Vull dir, això també s'hauria de tenir en compte. Però sobretot el que ens preocupa és que contínuament parlin de l'impacte socioeconòmic quan el fet imposable, el que es grava, és l'impacte ambiental. Vostès poden crear un fons a partir d'allò que es recapti via un impost que gravi l'impacte socioeconòmic d'aquestes centrals. Però no és així. L'impost el que grava és l'impacte ambiental.

I, per tant, nosaltres entenem que allò que s'ha de poder finançar en aquests territoris, en aquests municipis que estiguin dins d'aquest radi de trenta quilòmetres, han de ser activitats relacionades amb la millora del medi ambient i també podem incloure-hi activitats de desenvolupament rural. I aquí s'inclouen moltíssimes activitats. Des de la preservació dels espais naturals; potenciar el sector primari, no? –el sector agrícola, ramader–; la gestió forestal i, per tant, la prevenció d'incendis, que falta ens fa; tot el que té a veure amb una implantació d'energies renovables, d'acord amb el que preveu la llei de canvi climàtic, que no té res a veure amb el que han pretès fer, i també aquelles activitats incloses en l'agenda rural, que precisament són molt interessants, però que no tenen partida pressupostària per poder-se desplegar.

Per últim, vostè assegura que el que vol és garantir la màxima participació del territori i blindar el territori, però contínuament està parlant de projectes tractor. I a nosaltres ens sembla que aquí hi ha una amenaça, que és que els fons vagin a parar a les grans empreses, que són les que poden competir dient que crearan molts més llocs de treball, tot i que molts cops al final sigui fum. I que això ens passa; fins i tot ja està passant amb el fons Next Generation, ja estem veient qui s'emporta la major part del pastís. I li pregunto, conseller, com ho faran per garantir que siguin els agents públics i privats del territori qui tinguin accés a aquests fons. Expliqui'ns com ho farà per garantir això que vostè mateix ha dit, no?, que li preocupava i que vol garantir-ho.

Miri, nosaltres ja sap que hem plantejat la nostra pròpia proposta, que difereix en el quant, difereix en el com es reparteix i que difereix en qui es pot beneficiar i en quines activitats es poden finançar. Per nosaltres, aquest fons ha de permetre avançar cap a un canvi de model, i el que tenim sobre la taula en cap cas no ens permet avançar cap a aquest canvi de model; al contrari, hi aprofundeix.

El president

Gràcies. Pel Grup de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García.

Joan García González

Sí; gràcies, president. Gràcies, conseller, per venir a donar resposta sobre aquest tema, que és quasi un clàssic dels últims sis-nou mesos d'aquest Parlament i que avui, doncs, s'ha tornat a demostrar que és un clàssic per motius diversos, bàsicament. Vostè ha començat parlant d'una realitat o ha volgut explicar una realitat no complerta, perquè és cert –perquè a més ho recordo– que aquest impost no es va

crear, o no es va posar en marxa aquest fons quan vostè diu, el 2022, sinó que l'impost es va crear molt abans. De fet, sí que ha dit una cosa que era certa, que era certa totalment, és que segurament ja va arribar tard quan es va crear, perquè s'hauria d'haver creat molt abans.

Però, bé, aquí hi ha una sèrie de grups que ara també estan a l'oposició i llavors formaven part del Govern i que també tenen la seva responsabilitat a l'hora d'explicar per què aquests recursos, per teòricament dibuixar la transició postnuclear al territori..., dic «teòricament» perquè estem demostrant –ho estem veient, almenys des del nostre grup– que no és del tot cert; però, bé, tot i que això és cert, no s'ha pogut fer o no hem pogut veure que això realment passava.

Bé, vostè ha dit això. També ha dit, ha començat dient que, curiosament, es portava això uns nou mesos abans d'unes eleccions municipals. Jo podria entrar en aquest detall, però també li recordo que fa un mes es va aprovar aquí una proposició de llei del Grup d'Esquerra Republicana per crear una comarca, que és el Lluçanès, que estava aturada des del 2017. O sigui que aquí, si parlem de politització de les institucions i de fer, en aquest cas, política local quan no toca i de fer nyaps, jo crec que tothom té o pot tenir un màster, no?

Bé, nosaltres vam donar suport a aquella proposició de llei, tot i que era millorable –i, a més, així ho vaig parlar amb els diputats tant de Junts com del PSC. Jo crec que era una forma de donar impuls, de donar impuls a la implementació d'aquesta llei. Perquè, quina és la realitat i quina és la situació? Quina era la situació, llavors, i quina és la situació actual? És que està aturada. És que no han arribat els fons al territori. I això és la primera pregunta que jo li he de fer. M'ho ha constatat, però és així. Han arribat els fons al territori? És retòrica? No, però jo crec que és la primera pregunta que ens hem de fer.

La segona pregunta que també ens hem de fer és: s'ha de trigar un any per fer un reglament d'una llei i que ara... Encara més: s'ha de trigar sis mesos per fer una modificació d'un reglament d'una llei, quan bàsicament saben vostès que hi ha pressa al territori perquè arribin aquests fons? Jo crec que no. Segurament no, perquè, si no, tindrem un altre problema, segurament un problema d'eficiència del Govern.

Hi ha voluntat? L'altra pregunta que li faig, conseller: hi ha voluntat per portar endavant, per implementar, per fer arribar aquests fons al territori? O aquí hi ha un problema realment de qui reparteix, on es reparteix, on arriba i quins projectes han d'arribar a cadascun d'aquests llocs?

Perquè, quan nosaltres vam donar suport a aquesta llei, el reglament estava aturat feia mesos. Estava aturat, i és la realitat, conseller. Sincerament, jo crec que aquesta llei el que ha fet, almenys, és que aquest debat existeixi o el tinguem a sobre de la taula i que avui almenys puguem dir que hi ha una certa probabilitat que aquests recursos arribin algun dia al territori.

Crec que és evident –aquest és un altre tema que també hem de tractar i en això estem d'acord– que els recursos han d'anar a projectes concrets. No podem transformar aquests recursos, és evident, en una repartidora; en això estem d'acord. No podem finançar cada municipi segons una sola variable, com pot ser la població; no té cap sentit, això sí que és cert. En això nosaltres sí que demanem molta més transparència o almenys molta més capacitat de trobar projectes tractors per al territori, que serveixin no per a un municipi, sinó per a àrees supramunicipals. Perquè, realment –i no hem començat parlant d'això–, tot i que segurament aquest postnuclear arribarà molt més tard del que molts pensen –crec que segurament aquests objectius 30, 32, 35, doncs seran bastant inviabilitats i tothom ho sap; perquè, a més, tothom ho diu després, quan sortim d'aquestes comissions, que és molt inviable–, sí que hem de preparar el territori per buscar alternatives.

Està bé que hi hagin una sèrie d'eixos, crec que els eixos poden ser correctes, però anem o treballem perquè aquests projectes territorials concrets siguin realment tractors i tinguin algun sentit d'arrelament al territori i capacitat d'arrelar població

també al territori. En això segurament estem, molts, d'acord. Potser amb la CUP no; ells també ho han dit moltes vegades i en això són bastant coherents. Però crec que podem estar d'acord. El que creiem –i amb això ja acabo– és que no hi ha una voluntat per implementar o complir aquesta llei. I la pregunta és aquesta, conseller: volen realment complir aquesta llei que es va aprovar al Parlament o el que volen és endarrerir-la per modificar-la d'alguna forma?

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Engelbert Montalà.

Engelbert Montalà i Pla

Moltes gràcies, president. Agrair, en aquest cas, la presència del conseller Torrent i del secretari Castellanos avui a la comissió, per donar sortida i per donar explicacions d'una temàtica que és molt, molt delicada i que és molt nostrada. Agrair la diligència per part del Govern per tal de donar sortida a aquesta realitat, a la realitat d'aquests fons i, sobretot, la realitat d'un territori que personalment em pertoca. Vostès saben que soc diputat per Lleida, però també soc nascut a les comarques del sud i, per tant, allò..., coneixem aquesta realitat i la coneixem ja des de quan anàvem a l'escola i Protecció Civil ens venia a explicar els plans d'evacuació nuclear com els havíem de dur a terme quan estàvem dins de les classes.

Nosaltres estem en desacord amb algunes de les afirmacions que s'han fet aquí. Podem estar en desacord amb la CUP, que és agosarat dir que el tancament de les nuclears en aquest cas no suposa un canvi de model, sinó un aprofundiment del model existent; en això..., no ho acabaríem d'encaixar. Però sobretot estem en desacord i m'avergonyeix profundament certes gesticulacions d'alguns partits polítics que avui s'han donat aquí per tapar una de les relliscades més grans i més vergonyants que hi ha hagut en el Parlament de Catalunya des de que jo en formo part.

A mi, personalment, em va fer una profunda vergonya que la proposició de llei en lectura única de proposta de modificació de la llei aixequés els diputats del PSC i Junts per Catalunya en un aplaudiment llarg, molt llarg, amb diputats que formaven part del territori de Lleida i que aquesta modificació de llei deixava fora dels fons nuclears les poblacions del meu territori, de Lleida. Això ho vaig trobar vergonyant. Gesticular avui aquí en comissió per intentar tapar aquesta relliscada em sembla, si més no, un pèl arriscat, en tant que a mi aquell dia em van produir molta vergonya.

Veure com la diputada Feliu de les Garrigues aplaudia a mansalva la modificació de llei que la deixava sense recursos al seu municipi, o que el diputat Paladella aplaudia a mansalva quan la meitat de municipis de les Garrigues es quedaven sense fons nuclears, i que després, al cap d'uns mesos, vostès es van dedicar a fer a tots els pobles de les Garrigues..., a intentar predicar que allò no havia sigut una relliscada i que potser s'havien equivocat. Per tant, intentem mesurar certes gesticulacions per tapar certes relliscades, sobretot en temes de mida o en temes d'impostos, perquè els hi recordo que vostès el van recórrer, aquest impost, senyor Paladella.

Per tant, allò..., intentem posar sobre la taula el que sí que és una realitat, que és intentar vetllar pel futur d'un territori on la indústria nuclear i la feina derivada d'aquesta suposa una presència molt important. Per tant, jo crec que hi hauríem de donar molta importància –i, en aquest cas, avui ens ho han posat sobre la taula–, al pla nacional per a la indústria, a la visualització estratègica i la diversificació de les possibles sortides industrials en aquest territori, a identificar també quines són les casuístiques territorials i com podem vetllar perquè aquest tancament afecti el menys possible, no només els ciutadans d'aquest territori, sinó el futur de les generacions que venen al darrere, i en aquest cas agrair la bona predisposició, en aquest cas, de la conselleria i del departament i d'Empresa, per intentar revertir aquesta situació.

Ens pertocarà a nosaltres, en aquest cas, ser equitatius a l'hora de tramitar aquests fons. I d'aquí la pregunta, conseller. També ens pertocarà a nosaltres aquests criteris equitatius en la representació dels òrgans de govern que han de fer front a la distribució d'aquests fons. Per tant, l'emplacem també a estudiar que el territori de Lleida pugui tindre veu en aquests òrgans de representació a l'hora d'establir els criteris de distribució dels fons nuclears.

Moltes gràcies.

El president

Doncs gràcies. Per contestar, li donem la paraula al conseller, per un màxim d'un quart d'hora.

El conseller d'Empresa i Treball

Molt bé. Gràcies, president. Intentaré respondre alguns dels comentaris que han anat fent i algunes de les preguntes que han tingut a bé efectuar els diputats i diputades.

Per part del Grup Parlamentari del PSC. Clar, el calendari de desnuclearització no l'hem decidit el Govern de la Generalitat de Catalunya, ni tan sols l'ha decidit el Parlament, l'ha decidit el Govern espanyol. Per tant, les dates que li ha fixat és el Govern espanyol, sense fixar cap altre criteri ni compensació socioeconòmica. Perquè vostè es queixa de si arriben o no arriben els fons derivats de l'impost que recapta la Generalitat de Catalunya, però quants n'arriben per part de l'Estat per preparar la desnuclearització? Quants? Zero. Ni un.

És a dir, podem discutir si vint per cent, cinquanta per cent o noranta per cent, fins i tot, com planteja la CUP. Però, i de l'Estat?, quants n'arriben? No n'arriba cap. I no sé si la mateixa vehemència que mostren al Parlament de Catalunya la demostren davant dels seus companys i companyes del Govern espanyol. De fet, si avui disposem d'aquests recursos és perquè al tercer intent ens en vam sortir amb una llei per fer un impost sobre les nuclears. Les altres dos, com recordava el diputat d'Esquerra Republicana, recorregudes pels governs espanyols, recorregudes també per vostès.

És a dir, no només no han fet des del Govern de l'Estat –arriben zero euros–, sinó que a més, a cada intent que hem plantejat de fer un impost que ens ajudés a recaptar diners per compensar els efectes del calendari de tancament de les nuclears, el Govern espanyol, amb l'aquiescència, en aquest cas, del PSC i del PSOE, ho ha recorregut al Tribunal Constitucional i s'ha anat tombant fins que, efectivament, a partir del 2020 tenim l'impost.

Vostè deia: i com és que des del 2020 fins al 2022 no s'ha aplicat? Bé, doncs perquè no hi havia l'afectació pressupostària concreta a la llei de mesures, com sí que hi és el 2022. I del 2020 al 2022, escolti'm, jo no era el titular del Departament d'Empresa i Treball. Hi havien altres titulars del Departament d'Empresa i Treball, alguns dels quals ara reclamen rapidesa en l'execució dels pressupostos, liderats en aquells moments al departament per Junts per Catalunya, que no els vaig sentir, amb la mateixa efervescència, demanar als consellers que executessin l'impost.

Jo em puc fer responsable des del 2022 cap aquí. Hem aprovat l'afectació de l'impost, que és veritat que és d'abans, però del 2020 al 2022 no hi va haver res i tampoc es va fer cap proposició de llei al Parlament, ni per part del PSC, ni per part de Junts per Catalunya, per desplegar l'impost i destinar-lo en el percentatge que es cregués convenient a la mesura que ara efectivament destinem a l'impost. Reclamava rapidesa, tot i tenir en compte aquest historial. Però, escolti'm, nosaltres el que no podem fer durant el 23 és executar els Fons de transició Nuclear mentre està en marxa un projecte legislatiu. Què haguessin fet? Haguéssim hagut de tornar els diners? Haguéssim hagut de replantejar els criteris de repartiment si la llei marcava uns altres criteris?

Mentre hi ha un procés legislatiu nosaltres, evidentment, hem d'esperar que decideixi el Parlament. Un cop ha decidit el Parlament..., l'hi torno a dir: el mateix dia que es publicava al DOGC vam convocar la reunió amb tots els agents implicats en la governança. Per cert, la governança anterior, tot i que encara no era formal, perquè efectivament no hi havia el reglament ni una llei que estipulés quin era el tipus de governança, era més àmplia que la que s'ha plantejat amb la seva proposició de llei, amb la llei actual. Incloïa deu quilòmetres a la rodona, els municipis grans i els municipis petits. Penta I. Per tant, més pluralitat, fins i tot, de la que han plantejat. En alguns casos fent el nyap, efectivament, deixant fora les comarques de la demarcació de Lleida, i en alguns casos havent de rectificar a correu el radi, perquè no incloguessin municipis de l'Aragó.

En tot cas, escolti'm, no pateixi, que farem servir tot el crèdit disponible. Aquest 2023 s'executaran aquests recursos en els eixos que hem comentat. Evidentment, el servei públic també, però servei públic pensat en la generació d'activitat, d'activitat econòmica, per tant, de llocs de treball que han d'anar orientats aquests tres eixos; orientats a la reindustrialització, turisme responsable, noves tecnologies o sector agroalimentari.

Jo no obvio el sector públic. Perquè el sector públic s'haurà de posar a disposició, com farem tots, de projectes que vagin vinculats a aquests eixos que creiem que són els de futur. Per tant, hi haurà el crèdit disponible que està marcat aquest 2023, els recursos arribaran. El que haurien de fer els promotors de la llei, vostès i Junts per Catalunya, és posar-se d'acord si volen córrer més o menys, perquè aquí ens demanaven que anéssim ràpids a executar aquests fons del 2023. Per executar-los necessitem aquest acord, aquest conveni interadministratiu, i, en canvi, Junts per Catalunya ens deia que potser al juliol no, perquè acabarien d'aterrar els alcaldes i alcaldesses, que esperéssim una mica més.

Però, és clar, necessitem aquest conveni interadministratiu per poder fer arribar els recursos als ajuntaments; que és veritat que no fa falta un reglament perquè arribin els recursos el 2023, però un conveni interadministratiu sí. Si no, no hi haurà cap Intervenció que permeti que aquests recursos arribin als ajuntaments. Per tant, posin-se d'acord els promotors de la llei, si volen córrer o no volen córrer. Per nosaltres, el més ràpid possible. Per això ja hem plantejat a partir del mes de juliol aquesta reunió. Això pel que fa al grup del PSC.

Pel que fa al Grup de Junts per Catalunya, intuïa que se sumaria al Grup del PSC, com ha fet la diputada Negre. Fixi's, diputada, que –ho hem comprovat tots, diguéssim, eh?– ha destinat els seus cinc minuts a intentar explicar –jo diria que d'una manera barroera, si m'ho permet, però aquesta és la meua lectura– la diferència entre la mida dels municipis; prova de que la llei no és clara. Si vostè ha estat cinc minuts dient que intentava ajudar a aclarir això, i jo crec que encara ha contribuït més a generar desorientació, és que la llei no és clara. I, en tot cas, això no m'ho hauria d'explicar a mi, ho expliqui als ajuntaments de Móra, de Tivissa i de Flix, que són els que han reclamat una aclariment de què vol dir «mida».

Fixi's que vostè ha recorregut a unes lleis que precisament especifiquen que estem parlant de població. La LOREG, ha parlat, la llei de bases de règim local, parlen de població. Que en parla, de població, la llei que van fer vostès?, i que és la nostra, òbviament, perquè l'ha aprovat el Parlament de Catalunya. En parlen, de població? O parla només de municipis grans i de municipis petits? Parlen només de municipis grans i municipis petits. Escolti'm, per no confondre'ns, i perquè no haguem de fer marxa enrere i perquè no fem en l'aplicació..., reproduïm el nyap que s'ha fet en l'elaboració de la llei, aclarim-ho des d'un punt de vista jurídic i que ens diguin, efectivament –ja que vostès, els redactors de la llei, no ho van fer–, què vol dir municipis grans i municipis petit.

En qualsevol cas, quin criteri socioeconòmic descansa darrere el criteri de posar municipis petits i municipis grans? Per què municipis petits i municipis grans?

Socioeconòmicament, quina diferència hi ha? Representen qüestions des d'un punt de vista de projectes de generació d'activitat diferents? O és perquè municipis grans i municipis petits responen a realitats polítiques partidistes diferents? Per què no municipis grans i municipis petits, des d'un punt de vista de projectes que poden generar ocupació, poden generar activitat? Per què no un municipi amb molta extensió territorial i poca població pot generar activitat que beneficiï el conjunt d'una comarca? O, per contra, un municipi amb molta població però poc territori també pot generar activitat que beneficiï molt més enllà del que és estrictament el seu terme municipal? Quin és el criteri per posar municipis grans i municipis petits? Ja que ha fet aquesta disquisició durant cinc minuts, que, hi insisteixo, jo crec que encara ha generat més desorientació, estaria bé que els promotors de la llei ho poguessin aclarir. En tot cas, hi ha la consulta feta i, per tant, des d'un punt de vista jurídic, segur que aviat tindrem la resposta a això.

Respecte a anar tard o no anar tard. Ens deia: «És que van tard.» I al mateix temps deia: «Home, el juliol potser no és un bon mes per convocar els alcaldes i alcaldesses», i que hauríem d'esperar al setembre o a l'octubre. Doncs escoltin, o anem tard o ens espavilem, però en la mateixa argumentació fer servir les dues coses jo crec que no és no és massa coherent.

En qualsevol cas, escolti'm, aquesta rapidesa..., l'hi torno a dir: a partir del 2020 es va aprovar l'impost; del 2020 al 2022 jo no vaig sentir aquesta voluntat, per part de Junts per Catalunya, per demanar que s'executés l'impost. I són dos anys que són recursos que no van arribar al territori i podien haver-ho fet. I no es va plantejar. En aquell moment no es va plantejar (*Remor de veus.*) Molt bé.

A la diputada Estrada, de la CUP. Es preguntava on va la resta dels recursos. Doncs van a la caixa única i, per tant, a pagar el conjunt de polítiques públiques que s'estipulen en els pressupostos. Li agradaran més els pressupostos o menys, però els recursos que es capten amb l'impost sobre les centrals, l'activitat de les centrals nuclears, finalment van a la caixa única. Ara sí, ara se'n desprèn primer aquest vint per cent, i ara aquest cinquanta per cent, que es destinaran específicament al territori, però la resta va a pagar metges, mestres i infraestructures, com la resta d'impostos que es recaptin a Catalunya. Podia ser el noranta per cent afectat per al territori? Sí. Però la resta també va a polítiques públiques que es reparteixen pel conjunt del territori, en aquest cas de tot el Principat.

Respecte a la concepció de l'impost. Bé, ha de ser per l'impacte ambiental, perquè és el que hem pogut, perquè és l'esclatxa, ja ho hem dit abans. És el tercer intent. I en els altres intents, el Tribunal Constitucional va anar tombant els impostos. Quina ha estat la via per poder-lo fer? Doncs la via de l'impacte ambiental. I després, sobrevingudament, perquè estàvem parlant d'un procés que, com a mínim, s'estén des del 2017, posteriorment s'ha concretat definitivament el calendari de tancament de les nuclears que abans no teníem i, per tant, hi ha una realitat sobrevinguda que podíem intuir, òbviament, i que podíem començar a planificar, però que no estava concretada en el calendari com ho està ara.

I un cop està concretat el calendari, ara sabem quin és el marge temporal que tenim per fer polítiques que generin ocupació, que generin llocs de treball, que generin, en definitiva, oportunitats al territori que estan vinculades a la transformació del model productiu. Nosaltres, òbviament, per al conjunt del país, volem contribuir a la transformació del model productiu. I no tindria sentit que no ho féssim també a través d'aquests fons. Per això hem plantejat aquests eixos i no d'altres. Podríem haver-ho fet molt més genèric. Podríem haver abastat molt més i tenir un criteri molt menys restringit des d'aquest punt de vista, però ens sembla que nosaltres també hem de liderar en aquest sentit i hem de plantejar quins són els eixos que ens sembla que són estratègics i que van justament a l'arrel de transformació del model productiu que nosaltres volem per al conjunt del país, i que siguin activitats que generin llocs de treball estructurals, de llarga durada; la del desmantellament de les

centrals –que no ho sabem, perquè no és la competència per part de la Generalitat–, en tot cas, resoldria un període molt curt de temps, diguéssim, eh? I, per tant, hem de pensar a llarg termini i amb activitats que..., doncs escolti'm, si les..., no me vull aventurar a donar dades, però si les centrals s'han desenvolupat o han desenvolupat la seva activitat per cinquanta anys en alguns casos, doncs que també puguin ser per dècades els llocs de treball i les activitats que generem, gràcies en part, també, a aquest Fons de Transició Nuclear.

I, finalment, el Grup Parlamentari de Ciutadans i d'Esquerra. Per part de Ciutadans, deia que arribava tard l'impost. Doncs va arribar quan ens va deixar el Constitucional, diguéssim. Tant de bo hagués pogut arribar abans, però ens el van anar tombant fins que hem pogut tenir un impost que s'ha pogut aplicar. S'ha pogut recaptar des del 2020; s'ha pogut afectar des del 2022, quan hem creat aquests fons, i, òbviament, això s'hauria de poder allargar fins al 2035. No en tenim cap garantia, perquè pot arribar un altre govern que ho canviï, o una altra majoria parlamentària que ho canviï. Però la nostra vocació és, més enllà de qui hi hagi al capdavant del Govern en els anys successius, que això tingui la continuïtat que ha de tenir, com a mínim fins al 2035, que és l'última data, eh?

Per tant, impost des de que vam poder, des de que hem tingut la possibilitat d'aplicar-lo. Afectació des del 2022 i que sigui fins al 2035. I deia: «Suposo que tenen la voluntat de complir la llei.» Nosaltres el que tenim és la voluntat de que els fons serveixin pel que han de servir, que és que tinguem alternatives econòmiques i laborals a les nuclears. Per tant, el que volíem inicialment i el que continuem, òbviament, volent, amb una realitat diferent de la que havíem plantejat, és ajudar el territori a generar aquesta activitat.

Per tant, el fonament o l'objectiu no és la llei per si, òbviament, sinó que és el fons, diguéssim, que descansa darrere. I això entenc que és un consens amplíssim al Parlament, perquè fins i tot aquells qui voldrien destinar-hi més recursos estan d'acord en què destinem recursos a la transformació del model productiu. Per tant, seguirem treballant en aquesta línia, amb el marc legal que hi ha en aquests moments.

I pel que fa a Esquerra, doncs certament, escolti'm. El plantejament en la proposició de llei tenia moltes mancances. Jo ja els he esmentat. Segurament si s'hagués fet amb uns altres ritmes, amb un altre temps, amb consens i amb acord amb el Govern, doncs, ens en podríem haver evitat alguns; potser no tots, però alguns els podrien haver evitat. I, en qualsevol cas, un instrument que neix per donar una resposta en positiu, doncs ha generat un debat polític, entenc, mediatitzat, perquè hi havia les municipals a la cantonada. Que és una llàstima, perquè justament el que hem d'aconseguir és que els fons siguin també un instrument d'acord polític i social al territori. Nosaltres seguirem en aquesta en aquesta línia.

I ja ho he dit abans, el nostre compromís amb els municipis i els veïns i veïnes és innegociable, malgrat tot, i malgrat les diferències que es puguin plantejar al Parlament de Catalunya.

El president

Gràcies. Algun aclariment? (*Pausa.*) Algun més? (*Veus de fons.*) Un minut. (*Veus de fons.*) No, no, «ho intentarem», no, un minut.

Joaquim Paladella Curto

Primer que res, ja li he dit abans que lo de la llei anterior no ampliava. O sigui, aquesta no ampliava, que no determinava. I, per cert, lo tema de Lleida. Vostè va fer la presentació el dia 2 de desembre del 2021. Los municipis de Lleida..., vostè presenta i ni tan sols els criden, ni als consells comarcals ni res. Vostè està a la foto i només parla del Camp de Tarragona i de tot això. Per tant, no mos diga que natures vam deixar fora els de Lleida, perquè va ser vostè qui va deixar fora els de Lleida. Claríssimament i escrit que està. D'acord?

Segona cosa. Aviam, no m'ha contestat i vull que m'ho aclarisca. Què farem amb los diners del 2022? La llei la van crear el 2020; o sigui que es va a la llei de mesures fiscals i financeres del 2021, 29 de desembre de 2021. Per tant, sí que estan, els diners, al pressupost del 2022. Per tant, estos diners arribaran al territori, sí o no?, li he preguntat. L'hi he preguntat i no m'ha contestat.

I l'altra pregunta és: què farà amb los, com a mínim, 60 milions que es preveien d'enguany? Perquè vostès només han anunciat que en repartirà 34. Què farà amb los altres? O sigui que los primers, estos diners, i los altres diners què en farà? D'acord? Perquè han d'arribar al territori, vull dir, no volem que vagin a la caixa comuna que vostè mos ha dit...

El president

Gràcies...

Joaquim Paladella Curto

Volem que vagin al territori, perquè així és van crear al territori. Tinc moltes coses més, però...

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies. Senyora Negre...

Irene Negre i Estorach

Anomenar una diputada que no està davant i que no es pot defensar em sembla, si més no, una falta de respecte. Entenc que la deu tenir vostè molt posada al cap.

Pel que fa al que m'ha dit del maig del 2018 al setembre del 2020, el conseller d'Economia era el president Pere Aragonès; d'allí penjaven els fons. El 2021, com no tenien Economia, ho van passar a Empresa. Per tant, passa a ser de la seva responsabilitat. Si vol que li firmem els convenis interadministratius, envii'ls als ajuntaments que els hi signarem. Li asseguro ben assegurat que l'Aldea l'hi signarà i de seguida.

Pel que fa a grans i petits, s'han de garantir les diferents realitats de la zona. Per tant, que per la mateixa raó se limita a dotze mil habitants. Els grans sempre tenen més mitjans que els petits.

I, per acabar, quan no es té la raó es desacredita l'adversari i la falta d'arguments fa que vostè hagi sigut, si més no, poc elegant en la seua resposta. No m'ha contestat a cap de les preguntes que li he fet.

Moltes gràcies.

El president

Entenc que cap altre grup vol aclariment? (*Veus de fons.*) Sí, un moment, un minut. Laia Estrada, la senyora Laia Estrada...

Laia Estrada Cañón

Sí, gràcies. Bé, en qualsevol cas, de la seva explicació es desprèn que tenim un problema gros de sobirania, com és evident, que hem de buscar esclatxes i fer la trampeta per poder gravar l'activitat de les nuclears. I jo els encoratjo a que reengeguem el conflicte amb l'Estat espanyol per tal d'avançar en el nostre procés d'independència i poder exercir sobirania sobre els recursos del conjunt del territori.

I, d'altra banda, jo lo que li he preguntat i no m'ha contestat és com garantirem que els recursos els gestionin els agents del territori. Perquè si se'ls queden empreses de fora –i aquí anava la meua crítica a reproduir el model de país que tenim–, doncs el que tenim és la possibilitat o la probabilitat de que els projectes que es desenvolupin siguin els que ja coneixem: projectes d'interès privat bàsicament. I, per tant, també els encoratjo a poder reflexionar sobre com garantim que sigui la gent del territori, petites i mitjanes empreses del territori i els ens públics qui puguin gestionar aquests recursos.

El president

Gràcies. Doncs per contestar el conseller, tres minuts.

El conseller d'Empresa i Treball

No, no, no els gastaré. Ja l'hi he dit, arribaran al territori tots els recursos que estan consignats, no pateixi.

Respecte a la diputada Negre. Què vol dir que ja els hi firmarem els convenis interadministratius? Deuen ser els alcaldes i alcaldesses, els ajuntaments, no un partit polític que decideix qui firma els convenis interadministratius... *(Veus de fons.)* Jo l'he escoltat, ara pregaria que m'escolti, que respecti el meu torn. En tot cas, seran els alcaldes i alcaldesses; que, no pateixi, els reunirem el mes de juliol i decidiran pels seus municipis, perquè per això els han votat, no un partit polític ha de decidir si es firmen o no es firmen els convenis administratius. Ningú aquí parla en nom dels ajuntaments i del territori, sinó que seran els ajuntaments qui decidiran firmar aquests convenis interadministratius.

En qualsevol cas, més ràpid que això no es pot anar. I del 2020 al 2022 quantes iniciatives parlamentàries i quantes iniciatives de govern va fer el seu partit en aquest sentit? *(Pausa.)* Cap. Llavors... *(Veus de fons.)* Estic parlant amb la diputada Negre. Jo els he escoltat atentament i no he intervingut. Ja sé que... *(Veus de fons.)* Exacte. Ja sé que els dos promotors de la llei tenen moltes ganes de defensar-la, però ara..., segons el president, ara és el meu torn. Per tant, escolti'm, si realment hi havia la convicció que des del Govern de la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit d'Empresa i Treball es podien fer polítiques en aquest sentit, com ho estem fent en aquests moments, s'haguessin pogut fer en aquell moment.

Però és igual. Ara hi ha un fons de transició nuclear. No és el que inicialment s'havia plantejat. Té molts dèficits, ja ho hem dit, la proposta que es va aprovar al Parlament, però és un instrument que volem executar, que el Govern està compromès a executar, que els ajuntaments decidiran de quina manera s'executa, perquè són la veu del territori i hem de respectar, doncs, òbviament, la seva voluntat, i són ells els que firmen o no firmen els convenis administratius per, efectivament, rebre els fons que estan consignats pressupostàriament i que per això hi ha el compromís i per això hi ha una llei que ho marca d'aquesta manera.

Respecte a la prevenció que comentava la diputada Estrada. Precisament per això és tan important la governança, eh? Que hi hagi representat el territori, no només des d'un punt de vista institucional, sinó també des d'un punt de vista socioeconòmic, els agents econòmics i socials, precisament per poder identificar quins són els projectes que realment generen valor afegit al territori i tenen recorregut des de tots els punts de vista, no només des d'un punt de vista d'inversió, sinó també des d'un punt de vista de generació de llocs de treball de qualitat i d'equilibri territorial i, com deia abans, de transformació del model productiu.

En aquest sentit, ho torno a dir, escolti'm, com que estem parlant d'un període de temps llarg, el Govern serà el que sigui a la Generalitat de Catalunya, els governs seran els que siguin als ajuntaments, el que és important és establir els mecanismes de governança que permetin defensar, que permetin assegurar que els projectes són projectes amb recorregut i no projectes o efímers o que siguin fum. Per tant, precisament per això, per nosaltres era clau que s'identifiqui bé la governança, que es defineixi exactament quins són els municipis que n'han de formar part, perquè, evidentment, són la part no només interessada, sinó la part vigilant, també, de que això s'executi correctament.

El president

Doncs moltes gràcies. Ja no hi han més rèpliques.

Doncs agraïm al conseller la seva explicació i als grups també les preguntes. Un minut i comencem amb el tercer punt de l'ordre del dia, per acomiadar-nos.

Gràcies.

La vicepresidenta

Reprenem l'ordre del dia amb el següent punt, que és la compareixença del secretari de Treball del Departament d'Empresa i Treball davant d'aquesta comissió per informar sobre la situació dels treballs del Consell de Relacions Laborals amb relació a l'abordatge del salari mínim de referència català.

Compareixença del secretari de Treball del Departament d'Empresa i Treball per a informar sobre la situació dels treballs del Consell de Relacions Laborals amb relació a l'abordatge del salari mínim de referència català

357-00994/13

Donem la benvinguda, per tant, al senyor Enric Vinaixa i Bonet i també a la secretària general del Consell de Relacions Laborals, Maria Àngels Pujols i Muntada. Li dono la paraula, per tant, per un temps de vint minuts.

El secretari de Treball (Enric Vinaixa i Bonet)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda, diputades, diputats. Centraria una mica la compareixença.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

L'estructuraríem, en primer lloc, amb una mica de context. En segon lloc, respecte a què ens diu Eurostat i Eurofound sobre el salari mínim del 2023. Entraríem, en tercer lloc, amb el que fa referència al salari mínim de referència català. I, en quart lloc, al que fa referència a la concertació i el diàleg social.

Amb referència al context que els hi dèiem. A nivell europeu, la voluntat d'establir polítiques comunes amb relació als salaris mínims ha estat un objectiu que ja es va iniciar l'any 2012. Aquest s'ha anat materialitzant recentment amb la publicació de la Directiva 2022/2041, del 19 d'octubre del 22, sobre uns salaris mínims adequats a la Unió Europea. El termini de transposició d'aquesta directiva a les diferents legislacions dels àmbits laborals de cada un dels estats membres finalitzarà el 15 de novembre del 2024.

Amb la voluntat de crear sinergies entre les polítiques d'ocupació a la Unió Europea, l'abril de l'any 2012 es va fer públic tot un seguit de documents vinculats a la proposta anomenada «paquet d'ocupació». Entre aquests, la comunicació de la Comissió presentava noves mesures on ja s'assenyalaven tot un seguit d'oportunitats que es consideraven claus per a una recuperació regeneradora d'ocupació a la Unió Europea. Així, parlant de l'establiment de condicions mínimes salarials comunes a tot Europa, el document assenyalava, proposava dos grans blocs.

En primer lloc, establir salaris dignes i sostenibles, tot evitant desequilibris de situacions socials que comporten els salaris més baixos. L'establiment d'aquests salaris mínims adequats podia ajudar, doncs –ja ho deia–, a evitar la pobresa a la feina, el que s'anomenen «treballadors i treballadores pobres», i constituir un factor important per tal de garantir llocs de treball dignes. En aquest sentit, calia tenir present que l'impacte del salari mínim, tant en la demanda com en l'oferta, podia variar considerablement entre els estats membres en funció del nivell establert, així com d'altres polítiques del món del treball d'aquests països.

En segon lloc, els salaris mínims havien de ser prou ajustables i amb la participació dels interlocutors socials; ja s'assenyalava la participació dels interlocutors socials. Aquests ajustos haurien de reflectir, evidentment, l'evolució econòmica. En aquest context, uns salaris mínims diferenciats, com ja s'aplicaven en diversos estats membres, podien ser un mitjà eficaç per mantenir la demanda de mà d'obra.

Jean-Claude Juncker, al final del seu mandat com a president de l'Eurogrup, ja es va pronunciar a la Comissió del Parlament Europeu d'Affers Econòmics i Monetaris, al febrer del 2013, proposant un salari mínim que ajudés a no perdre la dimensió social de la Unió Europea, donades les diferències existents entre els països comunitaris que després veurem.

També va preveure, en el seu discurs, que l'objectiu de tenir salaris mínims harmonitzats a nivell europeu no seria una tasca fàcil. I així ha esdevingut. Cal tenir sempre present que no existeix una manera exacta de comparar els salaris i que l'anomenada paritat de poder adquisitiu corregeix les diferències en els costos de vida entre els països i els territoris. Bé, després d'un llarg procés polític i legislatiu, amb la publicació de la Directiva 2022/2041, s'estableixen els criteris que regulen a nivell comunitari dos aspectes fonamentals com són la fixació de salaris i els criteris per a la seva determinació, tot i que amb la intervenció del Parlament Europeu, el text final resulta una mica més ambiciós que la proposta inicial fonamentada en el pilar europeu de drets socials que abans els hi assenyalava.

Els seus continguts, tot i això, són limitats, ja que no arriba a implantar un salari mínim europeu. No obliga a instaurar un salari mínim legal als estats actualment que no en tenen –recordo que són Àustria, Dinamarca, Finlàndia, Itàlia i Suècia–, no imposa ni harmonitza quanties, i no es fixa un estàndard d'observança inexcusable per determinar l'adequació dels salaris mínims. Els estats membres en aquest sentit han d'adoptar, doncs, mesures necessàries per implicar els interlocutors socials –torna a apellar els interlocutors socials– en la fixació i actualització dels salaris i mínims legals d'una manera oportuna i efectiva, que prevegi la participació voluntària en el diàleg al llarg de tot el procés de presa de decisions, incloent-hi alhora la participació en els òrgans consultius.

I això es defineix com la selecció i aplicació dels criteris per a la determinació de la quantia del salari mínim legal, així com l'establiment d'una forma d'indexació, la selecció i aplicació dels valors de referència indicatius, les actualitzacions de salaris mínims legals, l'establiment de les variacions i deduccions del salari mínim legal i les decisions relatives tant a la recollida de dades com a la realització d'estudis.

Així, els salaris mínims es consideren adequats si són justos amb relació a la distribució salarial de l'Estat membre de què es tracti i si proposen un nivell de vida digne sobre la base d'una relació laboral a temps complet. A l'hora d'avaluar si els salaris mínims legals vigents són adequats, els estats membres poden prendre com a referència o una cistella de béns a preus reals, o bé el seixanta per cent de la mitjana salarial bruta i el cinquanta per cent del salari mitjà brut. Aquests criteris d'adequació s'han de determinar de conformitat amb el dret de cada estat i les decisions dels seus organismes competents o des d'àmbits tripartits. Això seria, una mica, la introducció que els hi comentava al principi.

En segon lloc, Eurostat i Eurofound. Els salaris mínims del 2023. Segons les dades proporcionades per Eurostat i Eurofound, en funció del nivell del seu salari mensual brut nacional, els estats membres de la Unió Europea es poden classificar en tres grups diferents. Un primer grup amb un salari nacional superior a mil cinc-cents euros al mes, que inclou Luxemburg, Alemanya, Bèlgica, Països Baixos, Irlanda i França. Un segon grup amb un salari mínim nacional entre mil i mil cinc-cents euros al mes. Aquest grup inclou Eslovènia i Espanya. I un tercer grup amb un salari mínim nacional inferior als mil euros al mes, que inclou, doncs, aquests països que teniu relacionats: Xipre, Portugal, Malta, Lituània, Grècia, Polònia, Estònia, Txèquia, Eslovàquia, Croàcia, Letònia, Romania, Hongria i Bulgària.

La directiva afavoreix l'establiment de nivells salarials mínims adequats als països que disposen de sistemes de salari mínim. No tots els països disposen de sistemes de salari mínim; vint-i-un dels vint-i-set estats membres. Cada estat membre decidirà sobre quin nivell adequat i valorarà si el salari mínim pot garantir..., o sigui, cada estat membre valorarà si el salari mínim pot garantir un nivell de vida digne,

tenint en compte les condicions socioeconòmiques, l'evolució de la productivitat a llarg termini i el poder adquisitiu.

En aquest sentit, la directiva de la Unió Europea sobre salaris mínims adequats també exigeix als agents fixadors de salaris que utilitzin criteris clars, com ara el poder adquisitiu del salari mínim, i els obligarà a tenir en compte els canvis en el cost de la vida per tal de mantenir el nivell de vida de les persones treballadores amb aquest salari mínim.

Malgrat que alguns estats membres amb mecanismes d'indexació automàtics inclosos en el seu procés de fixació del salari mínim, com ara Bèlgica, França i Luxemburg, han augmentat més ràpidament els salaris d'acord amb la inflació, la directiva no exigeix que disposin obligatòriament d'aquests mecanismes d'indexació automàtica, però obliga a que s'actualitzin els seus salaris mínims legals almenys cada dos anys. Així, la fixació dels procediments per a la fixació del salari mínim legal i la voluntat política de mantenir el poder adquisitiu també dependrà de la voluntat, també, dels agents i de la seva capacitat per arribar a resultats negociats que tinguin en compte les pressions inflacionistes.

Dit això, passàrem a relacionar, com els hi deia al principi, el que fa referència al salari mínim de referència català, l'SMR. Va néixer amb l'objectiu fonamental de poder quantificar un salari que s'ajusti a les recomanacions realitzades des del Parlament de Catalunya i també des de les diverses institucions europees, com el Parlament Europeu i el Comitè Europeu de les Regions, segons les quals el salari mínim ha de representar, com a mínim, el seixanta per cent del salari mitjà del territori, per tal de garantir un salari digne i limitar les disparitats salarials.

A l'agost, l'1 d'agost del 2019, el Govern de la Generalitat va acordar impulsar un treball d'estimació del salari mínim de referència català i la seva incidència potencial. Fruit d'aquest mandat, el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda i el llavors també Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, van elaborar conjuntament l'informe del salari mínim de referència català, estimació, incidència i potencial. L'objectiu d'aquell exercici era calcular, doncs, un salari mínim diferenciat per a Catalunya, sabent la informació que teníem i l'evolució que hem tingut també del salari mínim interprofessional a l'Estat, però amb la incidència a Catalunya, que garantís una referència per a un salari digne i ajustat a la realitat socioeconòmica del nostre territori.

Per al càlcul, en l'informe esmentat també es va incloure una anàlisi de l'evolució de la dinàmica salarial i el seu impacte social a Catalunya. Així, es va considerar que l'espai més oportú a l'hora de poder dur a terme el resultat de l'estudi, els fruits de l'estudi, fos el Consell de Relacions Laborals com a òrgan de diàleg i concertació social i participació institucional, on s'integren els agents socials més representatius de Catalunya. L'esmentat informe es va presentar el 12 de desembre del 2019. Llavors, en aquell estudi del 2019, l'apartat central d'aquest treball ja quantificà una xifra a partir de les dades més recents de l'enquesta anual d'estructura salarial de l'INE corresponent a l'any 2017.

S'estimava un salari mínim de referència mensual que representi el seixanta per cent del salari mitjà i equivaldria a 1.239,50 euros en termes anuals, per un treball a jornada completa, que això equivaldria a 17.353 euros en catorze pagues. El passat 21 de setembre del 2021, el Consell Executiu va aprovar el pla de govern per la catorzena legislatura, en el qual es recollia com una actuació garantir els salaris i prestacions dignes cap a un salari mínim de referència –SMR– que suposi el seixanta per cent del salari mitjà a Catalunya, així com realitzar un nou estudi d'actualització. És a dir, apellava a fer un nou estudi en la base que s'havia fet el 2019, consensuat amb els agents socials, per implementar-lo a una negociació col·lectiva.

Així doncs, i atenent el pas del temps i una pandèmia pel mig, al setembre del 2022, el Departament d'Economia i Hisenda va realitzar una actualització de l'informe presentat el 12 de desembre del 2019, que declarava que el salari anual mitjà

de les persones treballadores amb jornada a temps complet és de 30.795,50 euros el 2020. Així doncs, el salari mínim equivalent, que recordo que és el seixanta per cent del salari mitjà, seria de 18.477,30 euros bruts l'any, que repartits en catorze pagaments serien 1.319,80 euros bruts mensuals. Per tant, el salari mínim de referència aquell curs que els hi comentava del 2019 ara, amb aquesta actualització del 2022, són 1.319,80 euros bruts mensuals. En aquest sentit, en el marc del Consell de Relacions Laborals es va incorporar en el pla de treball del 2023, com una actuació i una obertura del procés de concertació en l'àmbit laboral, en el marc regulador d'aquest salari mínim de referència o d'aquest nou indicador que ara tenim.

I, en darrer terme, els hi volíem traslladar elements de la concertació i el diàleg social. Atès que des del Govern de la Generalitat ja hi podem actuar amb eines, però amb eines limitades en el marc competencial que tenim, hem de focalitzar, com sempre hem focalitzat, els esforços en allò que ens pot permetre superar i millorar l'entorn normatiu que tenim, que no és altra cosa que la nostra joia, que és la concertació i el diàleg social.

Com s'ha pogut comprovar, aquest és un departament..., el Departament d'Empresa i Treball és un departament que prioritza la concertació, que cerca el diàleg i els acords amb els agents socials de forma permanent, conscients que els reptes que encarem són compartits. Així ho hem fet, i ho han vist vostès, en diferents àmbits, des del pacte nacional per a la indústria, l'acord de concertació territorial del Servei d'Ocupació de Catalunya o l'acord de pressupostos de la Generalitat per al 2023.

En aquest sentit, cal destacar que al nostre país disposem d'espais de concertació social rellevants que poden ajudar a fer passes importants com les que hem mencionat per mitjà del desenvolupament dels acords que es puguin assolir en la negociació, per exemple, de l'acord interprofessional de Catalunya, en el dia a dia del Consell de Relacions Laborals o mitjançant altres nous i molt importants instruments com el Consell del Treball Autònom, el Consell del Diàleg Social o l'estratègia catalana de seguretat i salut.

Bé, això seria, una mica, el desenvolupament, l'estructura i el desenvolupament del que fa referència a en quin punt ens trobem i quina és l'evolució del salari mínim de referència de Catalunya com un element qualitatiu que ens vam donar tots i totes en el seu moment per tenir una referència a Catalunya de quin seria, de quin hauria de ser l'impacte.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. Ara ja passaria al torn dels grups parlamentaris. Com que d'aquesta compareixença el grup sol·licitant és el Grup de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joan Canadell per un temps de cinc minuts.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, presidenta i moltes gràcies, secretari Vinaixa, per la seva compareixença i per l'explicació que ens ha fet. Bé, sap, perquè l'hi he expressat en privat diverses vegades, que aquest per nosaltres és un dels temes cabdals d'aquesta legislatura, per Junts per Catalunya. És un tema que portem en el programa electoral, el fet d'actualitzar el salari mínim a Catalunya. El que passa, que no podem parlar de salari mínim interprofessional, perquè no en tenim les competències, però almenys sí el salari mínim de referència. El que passa, que quan dic «actualitzar» no és tant calcular-lo, sinó aconseguir, com vostè ha dit, via concertació social, que això sigui una realitat, perquè si no ens ho proposem no ho serà mai, eh?

Per tant, el nostre objectiu és que això..., en aquesta legislatura avancem el màxim possible perquè pugui ser una realitat. I aquí vull dir-ho, perquè sovint se'ns titlla, als de Junts, de neoliberals, de dretes i no sé quantes coses més, i crec que som els que més parlem del salari mínim de referència en aquesta cambra; almenys n'hem fet molt d'incís durant tots aquests mesos o anys i més que ho volem fer. I a més a més, com dic, voldríem que això acabés sent una realitat, perquè el que no

té sentit és que Catalunya tingui un salari mínim agafant la mitjana de l'Estat espanyol, perquè sabem que el nivell de vida de Catalunya no és el de la mitjana de l'Estat espanyol i, per tant, nosaltres ens hem de fixar amb el poder de paritat de compra.

I és obvi que amb 1080 euros a Catalunya no es pot viure –no s'hi pot viure de cap de les maneres–; no s'hi pot viure amb un mínim de dignitat. Per tant, nosaltres hem de mirar d'incrementar aquest salari mínim sigui com sigui, amb les eines que tenim fins que no siguem un Estat i evidentment tinguem tota la legitimitat per posar un salari mínim interprofessional al nivell que pertoqui. Per nosaltres, aquest nivell està de l'ordre dels 1.400 en amunt, eh? És a dir, nosaltres..., Catalunya pot tenir aquest salari mínim el dia que siguem un estat.

I això ho dic, per exemple –i ho hem presentat no fa massa amb un estudi concret del pressupost alternatiu–, perquè economistes de referència com el mateix senyor Castells, exconseller socialista, ja explica que una Catalunya sense dèficit fiscal creixeria a mitjà termini, cinc deu anys, de l'ordre del vint per cent el PIB. I, per tant, el PIB *per capita* podria generar aquest salari si fóssim capaços de traslladar-ho, que hauríem de fer-ho, als salaris de la nostra gent. També vull dir que patronals com Foment, que se suposa que són contràries a aquest tipus de coses, ho ha dit clarament el seu president, que ells estan per apujar els salaris. El que passa és que necessiten que l'Administració faci aquelles coses que els ajudin a poder-ho fer. Per tant, hem de parlar amb ells, que suposo que vostès ho fan contínuament, per veure com ho fem, com fem tot això.

Llavors, sobre els informes que vostè ha explicat, que els coneixem molt bé, hi estem totalment d'acord. Llavors, aquí el que per nosaltres ara hauríem de començar a fer és..., no ha explicat ben bé o no he entès ben bé com està la concertació, en aquest moment, social per arribar a aquest salari mínim de referència que sigui una realitat en els convenis, perquè al final això va marcat pels convenis. Doncs nosaltres el que proposem és que això formi part d'aquesta concertació i que aconseguim que el màxim de convenis tinguin un salari mínim de l'ordre dels 1.320 euros mensuals en catorze pagues que vostès han comentat.

Pensem que si ens comparem amb la resta de països d'Europa, el més proper que tenim, que és França, té un salari mínim de 1.603 euros en dotze pagues, eh?, nosaltres en parlem de catorze. Nosaltres, si traduïssim la situació dels 1080/14 serien 1.260, però de 1.260 a 1.603 hi ha un gap important, i no són molt més competitius a França que aquí. Per tant, si a la Jonquera, doncs, has de tenir un salari de 1.260, dotze pagues, i en canvi a Perpinyà en pots tenir de 1.603, doncs alguna cosa falla, perquè no hi ha tanta distància a nivell de competitivitat. Si parlem d'Alemanya, 1.621, Bèlgica, 1.658, Holanda, 1.725. Per tant, són xifres que estan molt llunyanes al que avui tenim.

Per tant, en aquesta línia, la nostra proposta, que evidentment jo li faig avui verbalment, però que en funció del que vostè digui, doncs, ho traslladarem en forma de moció o de proposta de resolució és: primer, analitzem quants convenis en aquest moment tenen salaris mínims per sota de 1.320 euros, perquè potser no n'hi ha tants com ens pensem; que segur que n'hi ha, eh?, però potser no tants com ens pensem.

Segon, obrim aquest debat, que suposo que d'una manera o altra s'està fent, però obrim-lo públicament també i posem-nos un objectiu. Nosaltres diem: «Escolta, en cinc anys hem de ser capaços d'arribar a un salari mínim, en tots els convenis, de 1.320 euros.» N'hauríem de ser capaços. I, de fet, el 2030 hauríem de ser capaços d'arribar a aquests 1.430, que compto que ja serem un estat independent. Però, si més no, ens ho hem de posar com a objectiu. I, en tot cas, vegem quines són les demandes de les patronals perquè això pugui ser una realitat. Entenc que els sindicats no diran que no, però les patronals hi posaran «pegues». Però què ens demanen les patronals? Formació, perquè la qualificació professional és el que fa que puguis pa-

gar millor salaris, i ens demanen inversions, perquè amb més infraestructures, amb més inversions, l'economia és més competitiva.

I per acabar, si em deixa mig minut, presidenta en funcions, hi ha un estudi que va fer la cambra de comerç, l'any 2019, que demanava justament als empresaris el seu posicionament respecte a l'increment salarial i un vuitanta-vuit per cent de les empreses deien que no els hi havia afectat pujar a mil euros –un vuitanta-vuit per cent. Per tant, només hi havia un dotze que sí. Un divuit per cent, només, deien que preferien quedar-se amb el salari anterior de nou-cents euros, però un catorze per cent deia que estaven d'acord a situar-lo entre nou-cents i mil cent; un catorze per cent entre mil cent i mil tres-cents, i un quatre per cent per sobre de mil tres-cents. Per tant, tampoc és que tinguem tot l'empresariat en contra, però, hi insisteixo, el que hem de fer és millorar les condicions perquè l'empresariat pugui acceptar, en un mitjà termini, aquestes condicions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara té la paraula, pel Grup Socialistes, el diputat Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. I gràcies al secretari de Treball, senyor Vinaixa, per la seva exposició avui sobre aquest tema, que és important. Aquest és un enfocament, diguem-ne, particular sobre com abordar el tema dels salaris a Catalunya. Però òbviament que el tema dels salaris preocupa i preocupa molt. Crec que a aquesta cambra en general, però especialment al nostre grup, no? Recentment vam poder llegir, em sembla que era a *El Periódico*, un informe en el qual se'ns explicava..., en un informe de la Cambra de Comerç de Barcelona, si no recordo malament, s'explicava en detall el que veiem tots al nostre entorn: que portem vint anys amb salaris estancats i, en canvi, un creixement de la productivitat a costa dels salaris, bàsicament, i no de millores d'innovació.

Això és un problema quasi endèmic de la nostra economia, que hauríem de començar solucionar algun dia. Perquè, a més, en el context actual que estem vivint, de pujada de preus generalitzada que fins ara hem viscut, evidentment ens afecta molt i molt el consum al nostre país. I un país, que el consum és una part important de l'economia, es veu afectada directament la gent més vulnerable.

Vostè feia referència a que dintre del seu pla –en el pla de govern, em sembla que ha dit– hi havia garantit salaris dignes a Catalunya. Un dels objectius que hi havia al pla de govern és aquest: com garantir uns salaris dignes a Catalunya. I jo em pregunto –i ho faig, diguem-ne, sense cap tipus de segona intenció–: com ho fem? És a dir, com podem incentivar aquest procés? Perquè tots hi estem d'acord. En aquesta cambra hi ha un acord amplíssim de com abordar aquest problema, però a l'hora de ficar fil a l'agulla no acabem de poder trobar la fórmula, no?

Un element que podia ser, diguem-ne, bastant troncal en aquest combat contra els salaris baixos, podria ser l'AIC. I ho voldria saber, com el tenim, si tenim algun input més, perquè portem, doncs, anys amb un AIC caducat, no? I seria com el pal de pallar per començar a estructurar el que s'ha dit abans, també, en l'àmbit dels convenis. Nosaltres podem incentivar, impulsar, declarar que ens agradaria que hi haguessin salaris més elevats, però si no hi ha un acord entre les parts, evidentment ens quedem en declaracions buides de contingut que evidentment no porten a cap lloc.

I, per últim, dos consideracions, per puntualitzar si eren correctes, eh? Entre els estudis que han fet vostès des del Govern, també des del Consell de Relacions Laborals i l'SMI actual a nivell de l'Estat, hi han cinquanta euros de diferència, pel que m'ha semblat veure entre el que vostè ha dit i el document que hi havia en el power-

point. Cinquanta euros de diferència al mes, que poden ser una diferència considerable perquè són cinquanta euros, no?

I l'altre element és que si el nostre objectiu com a Parlament és arribar el 2030 a 1.400 euros, anem malament. Anem malament, perquè d'aquí a set anys, diguem-ne, segurament, amb una inflació normal, el salari mínim hauria de ser molt superior. I podria ser que ens superés inclús l'Estat, diguem-ne, a nivell de SMI, amb aquell nivell de 1.400 euros, que si seguim la progressió que hem vist aquests darrers anys, evidentment es superarà aquesta quantia. Amb la qual cosa, hem de tenir objectius..., que siguem ja previsors amb la inflació –que segurament hi haurà una inflació mitjana–, evidentment, sabent que volem assolir unes taxes superiors, perquè, si no, quan arribem a l'objectiu ens haurem quedat deu anys enrere i, evidentment, no és el que volem, no?

Però sí que la pregunta que voldria compartir, que la podem abordar en un altre format, si cal, és com, tots plegats, aconseguim garantir salaris mínims a Catalunya. Perquè en això hem fracassat tots, des del Govern, l'oposició i també la part de concertació. Doncs com ho podem fer per solucionar aquest problema?

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, pel Grup de VOX la diputada Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenas tardes de nuevo a todos. Señor Vinaixa, señora Pujols, muchas gracias por su comparecencia. Como experto en relaciones laborales ya sabe que la Generalitat –además, ya se ha comentado aquí– no tiene competencias para establecer un salario mínimo. El único que tiene competencias para establecer un salario mínimo es el Gobierno de la nación, tal como establece el artículo 27 del estatuto de los trabajadores. Ustedes añaden de referencia que es una manera de vender humos, algo que a los separatistas, por cierto, se les da bastante bien.

Como político separatista, sigue con sus delirios en lugar de ocuparse de lo que importa, de lo que les importa a los catalanes, tengan las ideas que tengan y piensen lo que piensen. Mire, en lugar de malgastar los recursos públicos, en debatir sobre algo de lo que no se tiene competencia, podríamos ponernos a trabajar, por ejemplo, en los convenios colectivos bloqueados desde el 2022, que ayudaría a solucionar problemas tanto a trabajadores como a empleadores. ¿Saben cuántos convenios colectivos teníamos bloqueados al inicio del año? El cincuenta y siete por ciento de los convenios de la región estaban bloqueados. Está claro, señor Vinaixa, que hay una dejación de funciones con un resultado nefasto para los trabajadores que tienen sus convenios bloqueados. Un total de 240.000 personas que se verán privadas de percibir las subidas salariales este año pese a la inflación.

Como no tenemos suficiente con los chiringuitos, con el despilfarro de los recursos públicos, el Gobierno de Cataluña nos viene con esta, bueno, nueva ocurrencia para los trabajadores públicos de nuestra región, con la macroestructura que tenemos y las duplicidades. ¿Más gasto público? Se ha pasado usted más de cinco minutos hablando del salario mínimo europeo. De verdad, en un parlamento regional no toca hablar de esto; toca debatirlo, en cualquier caso, en un parlamento nacional. De hecho, en un gráfico que nos ha mostrado estaba Cataluña como una nación; porque no es..., porque no lo es.

Si no quieren escuchar a VOX escuchen, por ejemplo, a Pimec, que ya les ha advertido que esta medida, en el caso de implantarse por la fórmula de la imposición..., que yo no lo sé cómo quieren implantarla, porque si es de referencia igual dejan abierta la opción a que cada uno lo haga, lo cometa, lo pague o no lo pague. La contratación pública..., no solo pone en riesgo, esta fórmula de la imposición en la negociación colectiva, en la contratación pública y en los trabajadores..., no solo pone en riesgo la competitividad de nuestra región –según Pimec, ¿eh?–, sino que también crea situaciones de desigualdad salarial y, por tanto, conflictos.

Por último, un apunte. ¿Saben en qué naciones de Europa los trabajadores tienen los salarios más altos? En aquellas que no se regulan salarios mínimos. ¿Han calculado cuál es el coste, para las arcas catalanas, de incrementar el salario mínimo de referencia catalán para los trabajadores públicos?

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la diputada Reguant pel Grup de la CUP.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Gràcies, senyor Vinaixa, per la compareixença i per les explicacions. Alguns apunts d'alguna cosa que ha dit o, sobretot, reflexions al voltant del salari mínim de referència o el salari mínim català. Perquè en el fons, si plantejem que cal un salari mínim català o de referència –en el fons plantejem que cal un de català, però ens adaptem a un de referència– és perquè entenem que ha de poder sorgir un nivell de vida mínim català o hem de poder convenir quin és el nivell mínim català que es pot sostenir per la part baixa, per dir-ho d'alguna manera; no sostenir com a tal, sinó que és lo mínim que necessita la gent per viure.

I hi ha un element que..., si ens mirem l'evolució aquest any dels augments salarials dels convenis, hi ha una petita dada que és una mica preocupant, perquè a nivell català els augments dels convenis se situen per sota dels augments o de la mitjana de la negociació a nivell estatal. Per tant, no entrem a discutir els actors, però sí que potser hi ha alguna cosa que no acaba de funcionar en el que és la negociació col·lectiva, perquè els salaris no s'estan recuperant de la inflació i, a més a més, aquest augment salarial en el marc dels convenis, en el cas català està per sota de la mitjana estatal.

I, en el fons, si tots els d'aquí, com deia abans, estem preocupats és perquè som conscients que hi ha molta gent treballant, és a dir, amb contractes laborals, que són pobres. I que, per tant, busquem eines i vies per garantir que això no és així. I com deia, hi ha algun element que provoca que les coses no funcionin com han de funcionar. I, en aquest sentit, aquí sí que vostès tenen algun paper o han de poder tenir algun paper. I no serveix que em digui que la concertació i el diàleg social és la joia de la corona d'aquest Govern, perquè podríem entrar a discutir quina concertació, amb quins agents socials i per a quines polítiques és la joia de la corona d'aquest Govern. Però no ho faré, no ho faré ara.

I només un apunt. Està molt bé parlar molt del salari mínim de referència, senyor Canadell, però parlar-ne molt no..., es tradueix en res. I està molt bé que digui que és que els empresaris o les patronals ja voldrien arribar a salaris d'aquest nivell. Jo diria que en la negociació col·lectiva entre les parts legitimades per arribar a un acord hi ha els empresaris. Per tant, si ells volen ajustar els convenis al salari mínim de referència està a les seves mans. No s'hi val expulsar les responsabilitats a d'altres. Ells són part legítima i, per tant, són part responsable de que això no estigui passant. I això s'ha de dir. Ells són part responsable de que això estigui passant. No es pot expulsar sistemàticament les responsabilitats d'allò que fa l'empresa a l'Administració pública.

Per tant, està bé que parlem i que aquí estiguem d'acord que cal que els convenis..., i que, per tant, en el marc de la negociació col·lectiva s'arribi a salaris mínims propers; jo diria que superin el salari mínim de referència, que per alguna cosa és mínim, no mitjà ni màxim, sinó que superin això, però que aquí llavors tots els actors hi han d'estar involucrats i disposats a això.

De nou, moltes gràcies per la compareixença.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, pel grup dels comuns, el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, d'entrada, gràcies per la intervenció del secretari. Crec que ha quedat clar, diguéssim, el marc conceptual en què es mou el Govern i la voluntat de fer avançar els salaris en el nostre país. I, per tant, des d'aquest punt de vista, agrair la intervenció i el posicionament. Jo crec que ha quedat clar, diguéssim, que a nivell europeu el debat del salari mínim s'ha traduït en una directiva, però la realitat és que no a tot Europa hi ha salari mínim.

I no hi ha salari mínim a tot Europa perquè hi han alguns països que els propis actors no volen que hi hagi salari mínim –els països nòrdics–, perquè tenen una forta tradició de negociació col·lectiva, de diàleg social, on estableixen el salari mínim sectorial, que és sagrat, perquè allò que han pactat empresaris i sindicats és sagrat i no hi ha cap empresa que s'ho pugui saltar. I aquest és el salari mínim sectorial que es respecta i que té a veure amb aquest concepte de treball digne.

Això és així i això fa que en altres països on això no està prou arrelat s'hagi reclamat una intervenció dels governs que introdueixin un element de coerció, en podríem dir, sobre els agents socials per marcar un salari terra, un salari mínim interprofessional que ajudi a que no hi hagi ningú per sota, eh?, aquest concepte de treball digne, per entendre'ns, que crec que és el que està darrere de la necessitat que tinguem un salari mínim de referència, un salari mínim interprofessional o un salari mínim referència que eviti aquestes pràctiques. Perquè som conscients que un tretze per cent dels treballadors i treballadores catalans són treballadors pobres, que, tot i treballar, no tenen els ingressos suficients que els permeti dir que estan per sobre del llindar de la pobresa, segons l'Idescat.

I aquesta és una realitat que ens obliga a actuar sobre el salari mínim. Aleshores, quan actuem sobre el salari mínim, sabem que hi podem actuar de dues maneres. Sobre el salari mínim interprofessional, establert de manera legal, que actui de manera coercitiva sobretot a les empreses. No tenim competències per fer ho, és cert, però sí que tenim competències per fer altres coses, perquè el Govern de la Generalitat sí que pot determinar quines són les condicions de treball mínimes amb les quals han de treballar aquells que proveeixen béns o serveis a la pròpia Administració. I aquí és on el salari mínim de referència català podria actuar de manera coercitiva perquè les empreses que treballin amb l'Administració el compleixin.

A mi m'agradaria saber si aquest és el plantejament del Govern. Entenc que el senyor Canadell està d'acord en això. Vull dir que cap empresa pugui pagar menys del salari mínim de referència si vol treballar amb el Govern de la Generalitat. M'agradaria saber si aquest és el plantejament, perquè això hauria de quedar clar. Perquè si el Govern actua així, de manera clara amb relació als seus proveïdors, evidentment això acaba forçant que el conjunt del mercat de treball faci o hagi de complir també aquesta norma. Per tant, aquesta primera qüestió a mi m'agradaria saber-la.

La segona. Jo crec que el Govern té competències també per conèixer la realitat. I a l'hora de conèixer la realitat, poder posar sobre la taula què és la negociació col·lectiva a Catalunya i quin és el diferencial entre la negociació col·lectiva catalana, l'estatal, en termes de taules salarials. Però també, en termes de taules salarials, quina és la diferència entre el conveni de Barcelona, el conveni de Girona, el conveni de Lleida, el conveni de Tarragona, per exemple, en el metall o a l'hostaleria o a determinats sectors, i veure què és el que explica aquesta diferència salarial que hi ha allà. Si és fruit d'una negociació col·lectiva a partir de determinats posicionaments d'una de les parts de la negociació col·lectiva, molt tancada a admetre pujades salarials dignes o no.

Ho dic, perquè, clar, potser alguns d'aquests..., valdria la pena saber on està el problema, perquè dubto que els sindicats vulguin que els salaris no pugin, però interpreto o entenc que, possiblement, hi han determinades organitzacions empresarials que pressionen a la baixa la negociació col·lectiva. Per això m'agradaria saber també les diferències que es poden establir entre uns convenis i uns altres. I això la

Generalitat ho pot fer perfectament. També és cert que la Generalitat té competències per promoure i impulsar el marc català de relacions laborals; Consell Català de Relacions Laborals, AIC, com faciliten això. Bé, jo crec que ja ho ha explicat, que d'alguna o altra manera s'està fent.

Però aleshores hi han també algunes qüestions que podrien fer, que seria canviar alguna de les bases culturals sobre les que actuen les relacions laborals en el nostre país. I aquí em refereixo a com introduïm elements de democràcia econòmica a l'empresa. Seria bo –i jo crec que aquí el senyor Canadell ha d'estar totalment d'acord– fer públic quins són els comptes d'explotació de les empreses, quins són els beneficis que obtenen les empreses. Això cal fer-ho públic ja, de tal manera que, al mateix temps, puguem crear la cultura que sobre aquests beneficis empresarials, els treballadors i les treballadores –els seus representants– han de participar en la manera com es distribueixen aquests beneficis. També en la millora de les condicions de treball; no únicament i exclusivament a retribuir el propietari de l'empresa, sinó també a millorar les condicions de treball. Aquí, crec jo que tenim marge d'actuació.

En qualsevol cas, jo crec que és important que des del Consell Català de Relacions Laborals, des del propi AIC, ajudem a que els agents econòmics i socials pactin, acordin aquest salari mínim de referència, perquè aquesta és una referència que després hem de veure com es comprometen les diferents parts a portar-la a la negociació col·lectiva, als convenis sectorials, però també com obliga, d'alguna manera, l'Administració en les seves relacions econòmiques amb la societat i, en definitiva, amb les empreses proveïdores de béns i serveis.

Res més. Gràcies i perdó que m'hagi allargat de temps.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Finalment té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies al secretari de Treball, senyor Enric Vinaixa, també a la secretària general del Consell de Relacions Laborals, la senyora Àngels Pujols, per la seva presència avui aquí a la Comissió de Treball i que puguem debatre sobre aquesta qüestió. Bé, hi han diverses qüestions que s'han plantejat i que a mi m'agradaria posar una miqueta l'accent a sobre.

La primera és l'àmbit competencial. És evident, l'àmbit competencial, el salari mínim interprofessional, que està actualment en 1.080 euros..., per cert, a un ritme de creixement de vuit euros anuals, em sembla que no arribarem el 2030 als 1.400; d'això, n'estic plenament convençut. Per tant, aquest salari mínim interprofessional, que té un compliment d'obligatorietat, en el nostre cas, doncs, no el podem exercir. I, per tant, hem d'activar altres mecanismes des de l'àmbit de les relacions laborals, des de l'àmbit de la negociació col·lectiva, per tal d'implementar el salari mínim de referència català o salari mínim català –això..., que cadascú també triï la denominació que més li agrada, però al final estem parlant del mateix.

En aquest sentit, els 1.319,80 euros que està establert en catorze pagues, que és important, perquè abans sortia un quadre en el qual –amb el company Bartomeu Compte ho estàvem comentant– sortien les dades, però amb dotze pagues, amb la qual cosa ja hi ha un prorrateig diferenciat i, per tant, aquests indicadors també s'han de tenir en compte. Però aquests 1.319,80 en catorze pagues, que signifiquen 18.477,30 euros anuals, hauria de ser el mínim que es pogués percebre en aquest país. I, en efecte, per poder-ho implementar, primer s'ha de tenir aprovat aquest acord, i en aquest cas el tenim respecte a l'any 22, respecte al seixanta per cent del salari mitjà a Catalunya.

Però, d'altra banda, també s'ha de potenciar en tot l'àmbit de negociació col·lectiva. I no s'hi val aquí desviar l'atenció i recaure, el pes de la solució, només en aquest cas en l'Administració de la Generalitat. Aquí tots els actors hi tenen molt a veure

i, lògicament, si els empresaris estan tan disposats a que aquest salari mínim sigui d'aplicació, doncs és ben fàcil: que s'apliqui –que s'apliqui. S'arribi, es blindi en negociació col·lectiva, en els convenis col·lectius, i que, per tant, s'apliqui. Això no està passant. De fet, és que ni es compleixen alguns dels increments que estan acordats i pactats en els propis convenis col·lectius, i que haurien de ser d'aplicació directa i que, en canvi, no ho són.

Per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha un dèficit, en efecte, de cultura de compliment dels acords fruitos de negociació col·lectiva. I abans el company Gallego, dels comuns, també hi feia referència. I això també té molt a veure amb la tradició, també, que ens envolta i del lloc on estem.

Volia posar algunes dades, també, damunt la taula, que poden ser significatives. ¿Quins són els sectors que quedarien més afavorits per l'aplicació directa d'aquest salari mínim de referència? Doncs sectors que actualment, lògicament, és on segurament es visualitza major precarització laboral: agricultura, ramaderia, silvicultura i pesca, amb un 62,9 per cent dels assalariats que seria beneficiat; les activitats de caràcter administratiu o auxiliars, amb un 47,7 per cent; les activitats artístiques, recreatives i d'entreteniment, amb un 44,4 per cent; activitats de caràcter immobiliari, 42,7 per cent –per cert, aquí hi ha un fort pes, també, de treballadors i treballadores autònomes que també s'hi dediquen–; comerç a l'engròs, al detall, reparació de vehicles –per tant, tallers mecànics–, 43,4 per cent, i l'hostaleria, amb un 40,5 per cent, seria la sisena activitat productiva que rebria un impacte més positiu per l'aplicació del salari mínim de referència.

I si fem una referència directa cap a les franges d'edat, lògicament són els més joves els que sortirien clarament més beneficiats, i això també ajudaria a una millor emancipació juvenil, a una millor perspectiva vital i, per tant, a un creixement emancipador de les seves condicions vitals. I, per tant, doncs, de la franja dels divuit als vint-i-un anys, per exemple, el seixanta-quatre per cent estarien afavorits per aquestes mesures, i dels vint-i-dos als vint-i-quatre anys, 55,7 per cent estarien afavorits per aquestes mesures.

Tot això, al final, ha de quedar ben reflectit en tots els mecanismes de concertació social que tenim en el nostre país, però alhora també ha de quedar ben palès que no es pot derivar la responsabilitat únicament i exclusivament sobre l'Administració, sinó que tots els agents hi han d'intervenir. I em feia gràcia quan es feia una referència a Foment, perquè a vegades es confon salari mínim de referència amb la millora de la qualificació professional, que implica *per se* una millora també de les condicions salarials. Per tant, aquí el que estem treballant i del que estem parlant avui és que aquest salari mínim de referència és el mínim dels mínims que s'hauria de cobrar en aquest país.

I, d'altra banda –i amb això acabo, vicepresidenta–, respecte a un dels comentaris que també s'ha fet, m'hagués agradat també que, quan es va portar a aquest Parlament la llei de contractes de serveis d'atenció a les persones, hagués pogut tirar endavant, perquè és precisament un dels mecanismes de control que podíem tenir per assegurar que qualsevol empresa que treballés per a la Generalitat de Catalunya i tingués un contracte amb la Generalitat de Catalunya hagués de complir uns mínims establerts, com podia ser el salari mínim de referència, i que això podia ser motiu d'exclusió del concurs públic.

Malauradament, aquesta llei no va poder tirar endavant, no pas perquè Esquerra Republicana no hi posés tota la voluntat i totes les ganes, però si la tinguéssim aprovada, alguns dels comentaris que avui s'han fet ja no es podrien fer, perquè tindríem una eina legislativa amb cobertura jurídica que ens permetria que aquestes empreses, en efecte, no treballessin per a la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Ara li dono la paraula al secretari de Treball, per un temps de deu minuts per contestar.

El secretari de Treball

Moltes gràcies, vicepresidenta. Al diputat de Junts per Catalunya, senyor Joan Canadell. Les patronals ho han comentat més d'una vegada i ho han dit –no només Foment, eh?, sinó que Pimec també ho ha dit–, fonamentalment, quan verbalitzen i diuen que, evidentment, apujar salaris no és un obstacle, que és un element de qualificació, etcètera. També són..., ho hem sentit en un marc, o almenys ho hem anat escoltant en un marc en un moment en el qual els índexs inflacionistes no eren precisament els que ens hem trobat en les darreries de l'any 22 i principis del 23, que ha estat fonamentalment l'escull més important, en l'àmbit de la negociació col·lectiva, que fa que hi hagi alguns convenis que portin força temps que no s'acabin de desencallar.

Jo he llegit en diferents ocasions aquestes voluntats; però bé... Quan ens traslladen, eh?, que quan hi han les negociacions en clau de mesa de negociació –de diferents col·lectius, eh?, sectorials, convenis més o menys rellevants–, aquest és un element important.

Tenim, del 2019 –ara m'ho assenyalava la secretària general del Consell de Relacions Laborals–, aquest estudi que vostè comentava. El tenim i l'estem treballant per actualitzar-lo. Per tant, en el moment..., i a més a més és una eina..., ha estat, és i serà una eina pública que, en el marc del Consell de Relacions Laborals, en podran disposar.

Totalment d'acord. Evidentment, la formació és un element fonamental i, en aquest sentit, aquest Govern, mitjançant el departament..., i no només mitjançant el Servei d'Ocupació de Catalunya, sinó el Consorci de Formació Continuada; són evidents els programes de formació a mida que fan que es puguin no només requalificar les persones, sinó també fins i tot reorientar en processos productius que estan canviant.

De fet, el llindar dels 1.400 euros a què feia referència..., bé, no sé, potser en fem l'estudi al proper estudi que fem i en funció dels percentatges que..., potser ens començarem a acostar, com a referència, a aquestes dades.

Al diputat Pol Gibert, del PSC. Sobre l'AIC. Ens consta que l'AINC ja s'ha signat. I l'AINC, precisament, marca d'una forma bastant..., jo penso que és un bon AINC, que marca unes línies del joc molt clares. I, pel que ens consta, l'AIC –evidentment parlo per les informacions que tinc, perquè són les parts les quals són sobiranes–..., el seu acord està molt avançat. I també amb un progrés important pel que fa referència a elements que altres vegades no s'havien recollit; entre ells, també aspectes relatius al salari mínim de referència.

Hi ha un aspecte, que me n'ha demanat aclariment, però no m'hi he acabat d'aclarir, respecte a una diferència de cinquanta euros, una xifra...

Pol Gibert Horcas

SMI i salari de referència.

El secretari de Treball

Entre l'SMI...

Pol Gibert Horcas

I el salari de referència.

El secretari de Treball

A 1.080 i el salari de referència. Entre 1.080 i 1.319?

Pol Gibert Horcas

No, entre l'actual SMI a Espanya...

El secretari de Treball

1080.

Pol Gibert Horcas

I el de referència. Hi havia aquí..., sortien cinquanta euros de diferència entre Espanya i el de referència.

El secretari de Treball

Sí, perquè aquí surten..., com que això és un estudi de la Unió Europea, són dades de la Unió Europea, la tradició europea és treballar sempre, sempre, per dotze pagues. Això de les catorze pagues és una herència..., si volen un dia ja els hi explicaré d'on ve; però potser hi ha persones aquí que la tenen més clara, que són dotze pagues. Per això 1.260 euros respecte a aquests 1.080.

De l'AIC, de seguida que, evidentment, tinguem..., hi hagi acord, serem els principals a celebrar-ho i a posar-ho de manifest i, evidentment, a publicar-ho al diari oficial de la Generalitat a la màxima velocitat.

Respecte..., hi ha un aspecte que m'ha sorprès de la intervenció de la diputada Isabel Lázaro. Vostè diu que ha vist Catalunya en uns gràfics aquí..., m'ha semblat entendre això. No hi és, però... Tant de bo hi fos –tant de bo hi fos (*Remor de veus.*)

Respecte a la diputada Eulàlia Reguant, de la CUP, matís: he dit joia, però no he dit corona, eh? Crec que no he dit corona, he dit joia, certament. I això..., ens hi trobem. I avui sortia a premsa que seguim tenint i veient molts exemples que els salaris mínims de molts convenis col·lectius obliguen moltíssimes persones treballadores, sobretot joves, no a tenir només un sou o una feina, sinó dues. Avui em sembla que sortia un article a la premsa. Davant d'això i dels conceptes inflacionistes, i que l'evolució actual que tenim dels salaris vinculats a la negociació col·lectiva no està entenent aquest recorregut, certament seguim tenint masses treballadors pobres –masses.

I el marc en el qual es pot moure la Generalitat –abans, el diputat Jordi Albert ho ha comentat–..., és que també som relativament precaris en l'apoderament de fer incidència en molts elements, perquè l'autonomia de les parts en la negociació col·lectiva és bàsica. Sí que tenim alguns elements correctors en els quals, davant de l'enrocament de la negociació col·lectiva, doncs, en clau de mediació, recorren al departament i, d'alguna manera, amb propostes mediadores, fa que allò tingui un recorregut diferent del de les parts que no s'han pogut entendre.

I respecte a la intervenció del diputat Joan Carles Gallego, de comuns. És una línia de treball del Govern de la Generalitat el fet de..., com es pot vincular, evidentment, aquest salari mínim de referència en el que fa referència a la contractació pública, almenys en la contractació pública de la Generalitat. Ara mateix, les clàusules socials o els avenços que s'han fet en clàusules socials fan que el conveni de referència en molts casos sigui el conveni sectorial.

Però, com bé s'ha assenyalat anteriorment, no tots els convenis sectorials parteixen d'aquesta xifra, sinó bastants. I això ho entronco amb el que deia el diputat Canadell. Ho veuran en l'estudi, de quin moment o quines xifres estem partint a Catalunya, així com també a diferents treballs, que molt gustosament us podem fer arribar o dir on els podeu trobar, en el marc de la Comissió de Negociació Col·lectiva del Consell de Relacions Laborals, als quals, de forma insistent i en el seu pla de treball des de fa molts anys, hi han aquests comparatius dels convenis sectorials del metall, Catalunya respecte a altres indrets, i quins diferencials hi puguí haver.

Totalment d'acord en que hem de trobar elements de democratització de l'economia en el si de l'empresa. Si s'han de fer públics o no públics. Jo crec que les dades a què fèieu referència crec que són públiques, segurament no amb el detall que seria..., que hi feia esment, però crec que són públiques. Hi ha una proposició de llei aquí en el Parlament que comença a caminar en aquest sentit, que no és més que la

lleï d'economia social i solidària, amb la qual es comença a intentar aplicar principis democratitzadors en aquest sentit.

Bé, en qualsevol cas, també..., i respondre també al diputat Jordi Albert. M'ha via anotat també amb referència a les dotze i catorze pagues, però ja s'ha explicat. I en l'herència de les catorze pagues no cal insistir, perquè segur que la tenen vostès molt clara.

Sí que assenyalar..., i això sí que ens hi trobem i aquí sí que és un dels elements que hi posem molta incidència: l'enrocament en la negociació col·lectiva. Evidentment, a part de la dilació del temps en que les persones treballadores disposin d'aquells salaris, fa que, doncs, hi hagi un poder adquisitiu importantíssim, i més ara amb aquests efectes inflacionaris. La mediació que duem a terme –moltíssimes vegades és d'abast jurídic– fa que es puguin desencallar convenis col·lectius d'impacte. Fa poc, el conveni col·lectiu dels centres esportius i gimnasos. Properament tindrem, segurament, un conveni col·lectiu important que està encallat, que és el d'oficines i despatxos. Un nou conveni col·lectiu que s'està treballant, que és el de la recerca.

D'altres, que sí que s'han arribat a desencallar, com és el metall de la província de Barcelona, en el qual, en clau de mediació, doncs, intentem una mica també mostrar aquests equilibris amb les propostes mediadores. I, en qualsevol cas, evidentment que els elements de concertació els intentem apoderar al màxim, donar-los la màxima rellevància, no només creant estructures, no, sinó creant estructures que generin acords, que generin drets i obligacions. I pel cas del Departament d'Empresa i Treball, drets i obligacions per fer les empreses més competitives i perquè els projectes vitals de les persones treballadores permetin viure amb dignitat, en el nostre cas, a Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. No sé si ha quedat alguna pregunta per part d'algun grup parlamentari... (*Joan Canadell i Bruguera demana per parlar.*) Diputat Canadell, digui.

Joan Canadell i Bruguera

A veure, no m'ha quedat clar com estan les negociacions en la concertació social, si s'ha avançat o no s'ha avançat. No m'ha quedat clar. Si hi ha alguna cosa que ens pugui explicar...

I després, òbviament, quan jo parlo de 1.300 o 1.400 i tal, és valor actual net d'avui, perquè, si no, ens fem trampes tots, eh? És a dir que s'hagi pujat de 1.000 a 1.080 no és una pujada neta de vuitanta. Si la inflació és un cinc per cent, doncs ha pujat trenta euros. I no ens enganyem en això, eh? Vull dir que hem de fer servir els valors actuals nets.

I després una reflexió última. A mi em fa la sensació que, excepte VOX, els que estem aquí tots estem d'acord que hem de pujar el salari mínim de referència, o hem de fer que sigui una realitat. Per tant, aprofiti-ho. Perquè, escolti'm, aquí podria haver-hi trenta i escaig diputats que diguessin que no, i en aquest moment els té que diuen que sí; per tant, aprofiti-ho. I, en tot cas, VOX ja sabem que és una..., menja a part. Però si tots hi estem d'acord, escolta'm, posem-nos a treballar el més ràpid possible en aquest tema. Tenim teòricament un any i escaig de legislatura. Aprofitem-ho.

La vicepresidenta

Vol fer alguna..., (*Veus de fons.*) Sí? (*Veus de fons.*) Ah, perdó, Joan Carles. Diputat Gallego...

Joan Carles Gallego i Herrera

Jo un aclariment també. Ho dic en el sentit de que jo crec que estem d'acord en que hi hagi un salari mínim de referència que no sigui retòrica, sinó un salari mínim de referència que serveixi per ser utilitzat, perquè realment el salari real que la per-

sona rep a finals de mes pugi. I, per tant, un salari mínim de referència que obligui els poders públics a actuar amb relació a aquest en les relacions econòmiques que té amb la societat civil i que sigui d'orientació per als agents econòmics i socials en la negociació col·lectiva. Però no que sigui retòrica, perquè a mi el debat retòric sobre el salari mínim de referència no em serveix per a res si no serveix perquè el salari dels treballadors reals pugi.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. El senyor Vinaixa, si vol contestar...

El secretari de Treball

No, simplement..., amb referència al diputat Canadell. Quan comenta l'estat de la concertació es refereix a l'estat de les negociacions dels convenis col·lectius? (*Veus de fons.*) Sí. En aquests moments hi han diferents convenis col·lectius que estan..., que porten molt de temps en negociació, però precisament porten molt de temps vinculats, fins i tot, en la definició de noves formes contractuals derivades de la reforma laboral, especialment els fixos discontinus, que apellen a la negociació col·lectiva a un funcionament diferent. I aquest és un element important.

Però un altre element i molt més cabdal és precisament els índexs de revisió salarial vinculats a uns augments, doncs que encara estem..., tot i que la inflació s'ha anat moderant, però estem arrossegant. I molts convenis són amb dates d'efectes de..., no del 23, sinó del 22 i del 21. Això fa que hi hagi la necessitat..., quan dic «d'intervenció» dic «mediació» per poder intervenir precisament per desencallar aquests convenis. Ja m'agradaria a mi que l'apoderament de l'autoritat laboral de Catalunya pogués dictaminar coses i li asseguro que demà al matí tindríem molts convenis col·lectius tancats.

I respecte al diputat Gallego. Totalment d'acord. Si ens vam adonar ja el 2019 que Catalunya necessitava tenir almenys un índex de referència perquè fos mirall de moltes coses, a negociació col·lectiva és mirall, es té de referència, com tenen de referència els negociadors moltíssims elements que surten de recomanacions del Consell de Relacions Laborals. I un dels elements que també és bastant transformador, jo crec que relativament transformador, i que es pot estendre com a taca d'oli en la resta d'administracions públiques, és realment –i ja li he comentat que és un estudi que és una línia de treball de la Generalitat– l'enquadrament d'aquest salari mínim de referència indexat al preu de la contractació pública, en aquest cas de la Generalitat.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, doncs, per la seva assistència al senyor Vinaixa, a la senyora Pujols i també al personal del departament que els han acompanyat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i vuit minuts.